

Devrimci İşçi Partisi'nden taşeronlara karşı mücadele çağrısı!

Gerçek

Haziran 2014 / Sayı: 56

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Dersimiz Soma

Tayyip Erdoğan, 1 Mayıs'ta işçi sınıfını Taksim'e sokmadı. İşçi sınıfı da 14 Mayıs'ta Tayyip Erdoğan'ı Soma'ya sokmadı! Erdoğan bir markete sığınmak zorunda kaldı. Korumaları aracının plakasını sökme telaşına kapıldı. Soma Türkiye cumhuriyetinin coğrafi sınırları içinde ama Tayyip Erdoğan Soma'da kendi kimliğini ilan edemeyen illegal başbakan durumuna düştü! Emekçi Soma, başbakanı istemedi. Başbakan da şov yapmak için gittiği Soma'dan arkasına bakmadan kaçtı!

Geçen yıl da 1 Mayıs'ta Taksim'e sokmamıştı bizi Tayyip Erdoğan. Sadece bir ay sonra kendi polisi giremiyordu Taksim'e. Geçen yılın rengi Gezi idi. Bu sene halkın cevabı Soma'da geldi. Soma başbakanı perişan etti. İnsan başka laf bulabilse, "ölüm bu işin fitratında var" der mi? Bunu derken 1860'lı yılların İngiltere'sinden örnek verip ele güne rezil olur mu? Bu saçmalığı yaptıktan birkaç gün sonra yandaş basın sorumluluğu hükümetin üstünden kaydırmak için şirkete yüklenmeye başladı. Bu ne tutarsızlıktır! Üç gün önce "bu işin fitratında var", üç gün sonra şirketi yerden yere vur. Demek şirket böyle davranmasaydı katliam olmayacaktı. Demek işin fitratı ölümü kaçınılmaz kılıyordu. Demek başbakan halka yalan söylemiş. Neresinden tutsanız lime lime dökülüyor!

Soma işçi sınıfının yeniden tarih sahnesine çıkışında bir kilometre taşı rolü oynayabilir. Kapitalist düzene cüzzandan bağlanmamış, vicdanının sesini bastırılmayan halka muazzam bir acı ile birlikte çok önemli bir bilgi kaynağı olmuştur. Resmi rakamlarla 300'den fazla işçinin kapitalizmin kâr hırsına kurban gittiği açık bir şekilde görülmüştür. Tayyip Erdoğan hükümetinin işçi düşmanı politikaları ilk kez bu kadar berrak biçimde anlaşılmıştır. İşçi sendikalarının patronların ve hükümetin kontrolündeki bir kastın elinde işçinin boşaltılmış olduğu gerçeği işçilerin bilincine çıkmıştır. Sınıf sorunu yeniden ve bütün ağırlığıyla toplumun gündeminin merkezine oturmuştur.

Soma madencisi bu büyük felaketin ardından kamulaştırma, taşeronun yasaklanması, işçi sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması, sendika yönetiminin istifası talepleriyle hareket geçmiştir. Sosyalistler bu taleplerin her birinin gerçekleşmesi için mücadele etmelidir. Soma madencisinin mücadelesinin bütün coğrafyalar-daki maden işçilerinin talepleri haline gelmesi için mücadele etmelidir. Madencinin kavgasının sınıfın öteki katmanlarına yayılması için mücadele etmelidir. İşçi sınıfına bu sefaletten kurtulmanın yolunun sendikaları yeniden fethetmekten, patronlar sınıfı karşısında kendi sınıf bağımsızlığını kazanmasını sağlayacak bir proleter partisi inşa etmekten, AKP'yi ve Tayyip Erdoğan'ı devirmekten, patronlar sınıfını iktidardan düşürerek işçi sınıfı olarak iktidara yükselmekten geçtiğini anlatmalıdır.

300'ü aşkın Soma madencisinin anısı üç günlük yaşlarla, ailelere bağlanan üç kuruşluk maaşlarla, yalanla dolanla onurlandırılmaz. İşçilerin sermayenin kâr açlığına yeniden ve yeniden kurban olmasını engelleyecek bir düzen kurmak görev. Bunun için Soma'yı unutmamalı, unutturmamalıyız.

Gerçek

SOMAYI UNUTMA!

Fabrikalardan, işçi sınıfı mücadelelerinden haberler

2-3-4-5

Kürt sorununda B planı baskı, C planı cinayet!

9

Avrupa, Ukrayna, Hindistan, Mısır... Dünyada gericilik yükseliyor

10-11

Muharrem Yılmaz'ın istifa sebebi: Başkan gömleğini çıkarıp işçilere saldıracak!

TÜSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz, Süttaş'ta Türk-İş'e bağlı Tek Gıda İş'te sendikacı oldukları için işten atılan işçilerin direnişinin basına yansımaları sonucunda istifa etti. Özellikle Süttaş yönetiminin işçilerin direniş alanına hayvan pisliği dökmesi büyük bir öfke yaratmıştı.

Acil bir toplantıyla istifa ettiğini açıklayan TÜSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz, başkanı olduğu derneğin yıpratılmaması için bu kararı aldığını açıkladı. Burjuva basınında da istifanın onurlu ve demokratik bir tutum olduğunu söyleyerek Yılmaz'ı destekleyenler çıktı. Oysa Muharrem Yılmaz'ın istifası ne onurlu ve demokrat bir tutumdur ne de sorumluluk duygusuyla gerçekleştirilmiştir. Hem Yılmaz hem de diğer TÜSİAD üyesi patronlar, hem muhalif basında hem de TÜSİAD'ın arasının açık olduğu AKP hükümetinin yandaşı gaze-

telerde çıkan haberlerden rahatsız olmuştur. Yılmaz'ın açıklamalarından Süttaş patronu olarak işçilere ve sendikaya karşı bir saldırı hazırlığında olduğu ve bu saldırıdan patron derneği TÜSİAD'ın imajının zedelenmemesini istediği anlaşılmaktadır.

Yılmaz, açıkça kamuoyuna yalan söylemektedir. Süttaş'tan atılan 26 kişinin sendikal sebeplerle atılmadığını iddia etmektedir. Buna kanıt olarak da e-devlet şifresiyle yapılan üyeliklerden patronun haberi olmamasını göstermektedir. Teknik olarak bu doğru; ancak zaten sendikadan Süttaş yönetimi aleyhinde savcılığa yaptığı suç duyurusu tam da işçilerin e-devlet şifrelerinin zorla alınmasıyla ilgili. Kaldı ki SÜTAŞ patronu Yılmaz, "kötü niyetli olsam sendikalılar 250 kişiye kadar müdahale ederdim" diyerek kendi kendini de yalanlamıştır. Demek ki patron kimin sendikalı olduğunu, sen-

dikal örgütlülüğün kaç kişiye ulaştığını takip etmektedir.

Yine Yılmaz, utanmazca insanların zekalarıyla alay ederek, işçilerin direniş alanına hayvan pisliği dökülmesini çevre düzenlemesi olarak savunmuştur. Pisliğin işçilerin olmadığı Pazar günü döküldüğünü savunma olarak söylemiştir. Bari işçilerin üzerine dökseydiniz! Elinizden gelse ve cesaretiniz olsa, fitratınız onu da yapmaya müsait, bunu biliyoruz.

Muharrem Yılmaz, sendikal örgütlülüğe saygılı olduklarını söylüyor ve her patron gibi sendikadan işçilere baskı yaptığı yalanını atıyor. Türkiye çalışma yaşamını az çok bilen herkes bunun koskoca bir yalan olduğunu bilir. Zaten Muharrem Yılmaz da

sendikadan örgütlenme faaliyetini gizlilik içinde yürüttüğünü söylemektedir. Patron işten çıkartma yapar diye gizlilik içinde faaliyet yürütürken, sendika işçiler üzerinde nasıl baskı kurulabilir?

Muharrem Yılmaz, işçilere yapılan apaçık haksızlıklar karşısında üste çıkan tavırla sendikaya ve işçilere daha fazla saldıracağına sinyallerini vermektedir. Bu saldırı dolayısıyla diğer sınıf kardeşi patronlarının ve derneklerinin imajı zedelenmesin diye de istifa etmiştir. Ancak TÜSİAD başkanı gömleğini çıkartarak girişmeye hazırlandığı bu saldırının sonuç verip vermeyeceğini işçilerin direnişi ve dayanışmanın gücü belirleyecek.

DİP Bursa örgütünden Süttaş işçisine destek

Devrimci İşçi Partisi Bursa örgütü Süttaş'ın Bursa Karacabey'de direnişte olan işçilerini iki defa ziyaret etti. Bu ziyaretlerden ilki Muharrem Yılmaz'ın TÜSİAD başkanlığından istifasının öncesinde gerçekleşti, öteki ise sonra. Aşağıda bu ikinci ziyaret hakkında Bursalı yoldaşlarımızın yazdığı haberi aktarıyoruz.

Bursa Karacabey'deki Süttaş fabrikasında Tek Gıda-İş sendikasında örgütlenen 14 işçi gerekçe gösterilmeksizin 26 Nisan'da işten çıkarılmıştı. Bunun üzerine işçiler tekrar işe alınmak için direniş başlattılar. Devrimci İşçi Partisi olarak işçileri ikinci bir kez ziyaret edip son süreç hakkında konuştuk.

2012 yılında sendikalaşmaya başlayan işçiler, fabrikadaki ağır çalışma koşullarının onları örgütlü mücadeleye ittiğini belirterek Aksaray ve Karacabey'de toplam 800 sendikalı işçi sayısına ulaştıklarını söylediler. Toplu iş sözleşmesi için Karacabey'deki fabrikalarında 100 işçi daha gerektiğini ve sayıya yaklaştıklarından dolayı işten atıldıklarını anlattılar. Gerekçe gösterilmeksizin düşük performans söylentisi, iş arkadaşlarının huzurunu bozma, e-devlet şifrelerini zorla alma ve veremekte direnenleri sözde bahanelerle işten çıkartma gibi yöntemlere başvurulduğunu söylediler. Giriş saatlerinin belli ancak çıkış saatlerini belli olmadığını, yaklaşık 12-13 saat çalıştırıldıklarını anlatan işçiler, günde bir öğün yemek dışında yemek verilmeyeceğini, tuvaletlere girişte turnike bulunduğunu

belirttiler. Tuvalete gitmek için turnikeye kart basıp çalışmadıkları süre kadar maaşlarından kesinti yapıldığını söylediler. Resmi günlerde çalıştırıldıklarını ve belirli izin günlerinin olmadığını 19 yıldır çalışanların dahi asgari ücret aldığını anlattılar. Süttaş'ın Yapı Kredi bankasıyla işçilerine kredi açması konusunda anlaşmalı olduğunu ve işçilerin borçlandırılarak 12 saatlik çalışma koşullarına göz yumduğunu belirttiler.

İşverenin eylem alanına gübre dökmek ve işten çıkartma dışında hiçbir şey yapmadığını söyleyen işçiler kendilerine olumlu bir şekilde adım atılmadığı takdirde boykot başlatacaklarını söylediler.

Ayrıca ziyaretimiz sırasında Birleşik Metal-İş sendikasına bağlı işçiler ve sendika yönetimi Süttaş işçilerini ziyaret ettiler.

Gebze Oschatz Fabrikası hak gasplarıyla kapandı

2011 yılında Gebze Şekerpinar'da kurulu Oschatz adlı Almanya merkezli fabrika, vergi dahil bir çok muafiyetten yararlanmak için Kocaeli Serbest Bölge'sine taşındı. Firma, bünyesinde çok sayıda taşeron şirketi barındırmaktaydı. Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne yapılan şikâyet üzerine fabrika içerisinde taşeron işçilerin de asıl işverenin işçileriyle aynı işi yaptığı (muvazaalı taşeronluk) tespit edildi. Taşeron işçilerin asıl işverenin işçileriyle aynı işi yapması mevcut İş Yasası'na aykırıdır. Bunun üzerine fabrikadaki bütün taşeron işçiler asıl kadroya geçmiştir. Fakat kadrolu olduktan 6 ay sonra, 2014 Mart ayında fabrikanın bünyesindeki tüm işçiler, siparişlerin azlığı bahane edilerek çıkarılmıştır.

Taşeron işçilerin asıl kadroya alınmadan önceki durumu şu şekildedir: Fabrikadaki asıl işverenin işçileri Hak-İş Konfederasyonu bünyesindeki Çelik-İş'e üye iken, taşeron işçileri herhangi bir sendika üyesi değildi. Tüm işçiler aynı mekânda aynı işlerde çalışmış, ancak toplu iş sözleşmesinden sadece sendikalı işçiler yararlanabilmişti. Taşeron işçileri de asıl işverenin işçileri gibi kaynakçı olarak çalışıp, buna rağmen asıl işverenin işçilerinin aldığı ücretten ve tüm ücret eklerinden yararlanamıyordu. İşçiler bir haftalık çalışma saatinden fazla çalıştırılıyor, resmi tatil günlerinde bile çalışmalarına rağmen fazla mesai ücretleri ödenmiyordu. Oschatz fabrikası, taşeron işçileri zaman zaman sigortasız, zaman zaman başka alt işverenlerce sigortalı şekilde, zaman zaman işçilerin fabrikayla hiç bağı yokmuş gibi göstererek çalıştırmıştır. Taşeron işçilerin iş sözleşmesi feshedilirken, kendilerine ihbar tazminatı, kıdem tazminatı ve kullanılmayan yıllık izin ücret alacakları ödenmemiştir.

Taşeron işçiler asıl kadroya alındıktan sonraki süreç şu şekilde gelişti: 2013 yılının ikinci yarısında fabrikanın genel

müdürü yatırımları arttıracığına ve işçi sayısını ikiye katlayacaklarına dair basın açıklamasında bulunmuştu. Fakat 2014 yılının Mart ayında şirket bir süre faaliyetlerini durdurmuş, 250-300 civarındaki işçiyi işten çıkartmıştır. Bunun üzerine işçilerden Çelik İş Sendikası ve vekili adına yetki belgesi alınmıştır. Yetki belgesinde, işçilerin ibra, ahzu kabz, sulh ve feragat yetkisini sendika avukatına vermiştir. İşveren ile sendika arasında yapılan protokolde, işçiler adına tüm alacakların %80'inin alınacağı, %20'sinden feragat edildiği, bu alacaklara ilişkin olarak başka alacakların bulunmadığını anlaşılmasına varılmıştır. İşçilerin alacaklarının %80'i hesaplanırken, alacakları meblağ, işçilerin taşeronda çalıştıkları süre yok sayılarak hesaplanmıştır. Çelik-İş Sendikası, ücretlerin bir kısmını alıp geri kalanını saklı tutmamış, Oschatz işvereniyle anlaşarak işçilerin hakkından feragat etmiştir. Bir diğer nokta ise, serbest bölgede bulunan ve ihracat yapan firmalar gelir vergisinden muaf ve işçilerine bu kesintiyi yansıtamaz. Buna rağmen firma, işçilerin ücretlerinden gelir vergisi kesintisi yapmış, fakat bu kesintiyi vergi dairesine de yatırmamıştır. Çelik-İş Sendikası, işçilerin ücret alacağı için mücadele etmek yerine, avukatlık ücreti karşılığında işçileri sendika avukatına yönlendirmek istemiştir. Ayrıca sendika, toplu iş sözleşmesi gereğince, işçilerin gerçek ücreti için mücadele etmemiştir. Feniş direnişinden men edilmiş ve yanına bile yaklaşamayan Çelik-İş Sendikası Gebze şube başkanı Şerafettin Koç, mücadelenin gerekliliklerini yerine getirmeye için işçilerin tepkisini çekmiştir.

Üretime 5-6 ay ara veren şirketin, taşeron yasa tasarısının yasalaşmasının ardından tekrar üretime geçeceğini tahmin etmek zor değildir. Bunu yaparak, fabrika tüm işçilerini taşeron olarak düşük ücretlerle ve sosyal haklardan yoksun şekilde çalıştırmayı planlamaktadır.

Örma Tekstil'de iki sendika: Birini işçi çağırdı, birini patron

Düzce'de Örma Tekstil'de Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasının örgütlenmeye başlamasının ardından patron harekete geçti ve bildik bir yöntemle işçilere, kendi yandaşı olan Hak-İş'e bağlı Öz İplik İş'e geçmeleri için baskı kurmaya başladı. Hak-İş'e bağlı sendikadan Düzce'de ne bir temsilciliği var ne de örgütlü olduğu bir fabrika. Tamamen patronun isteği ve çağ-

rısı ile fabrikaya gelmiş durumdadır. Öz İplik İş'in sarı sendika olduğunu düşünen işçiler Teksif saflarında örgütlü kalmakta direnmiyor ancak patron desteği ile sarı sendikadan üye sayısı artıyor. Zaman zaman iki sendika arasında gerginliklerin yaşandığı fabrikanın önünde jandarma da bekliyor.

Direnişçi Sütaş işçileriyle röportaj

Kaymaklı Yoğurt biriminden bir işçi

Gerçek : İlk sendikalaşma ne zaman başladı?

K. Y.: 2012 yılında Tek Gıda-İş sendikasında aktif olmaya başladık. 25 Nisan'da işten çıkarıldık. 300 işçi sendikalı, 600 tanesi Aksaray'da. Oradan 12 işçi çıkarıldı. E-devlet şifreleri alındı. İçeride kalan işçilerin istifa etmeleri isteniyor. Muharrem Yılmaz'ın istifasından sonra yemekhanede toplantı yaparak sendikalı işçilerin istifa etmesi isteniyor. Muharrem Yılmaz bizlerle görüşeceğini söyledi ama gelmedi. İşe geri dönmek istiyoruz.

G: İşten atılma gerekçeniz neydi, o süreçten bahsedebilir misiniz?

K. Y.: Eşimle beni çağırdılar, arkadaşlarımızı rahatsız ediyormuşsunuz dediler. Aynı anda çıkarıldık. Aynı anda performansımız mı düştü? Ben 9 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. 9 senedir kimseyi rahatsız etmemişim de sendikalı olunca mı rahatsız etmişim? Bu şekilde bir tavır sergilediler.

G: Direniş sürecinde yaşadıklarınız nelerdir?

K. Y.: Türkiye'de hiç yaşamadığımız bir şey yaşadık. Soma'da 301 işçi kardeşimizi kaybettik. Onların toprağı kurumadan kalkıp bize burada hayvan dışkısı döktüler. Geçen gün çıkmış diyorlar ki biz bunu çevre düzenlemesi için yaptık. Biz çiftlikten geldik metropolde büyümeydik. Öyle gübre dökersen bir şey yetiştiremezsin. Burada birçok alan var. Burası Sütaş'a ait bir alan değil, burası bizim eylem alanımız. Bizim üstümüze 13 ton pislik döktüler. Bu bize hakaretti.

G: Diğer Sütaş işçilerinin direnişe bakış açısı nasıl?

K. Y.: İçeride herkes borçlandırılıyor, az maaşla çalıştırılıyor. Elektrik, kira, kredi borçları var. 9 yıldır burada

işçiyim 850 TL maaş alıyorum. İşçiler borçlu oldukları için sendikaya üye olmuyorlar. Üyelığın hızlı olmamasının nedeni borçtan korkmak.

Çalışma saatlerimiz çok uzun. Giriş saatimiz belli, çıkış saatimiz belli değil. Ben 8.30'da iş başı yaptığım zaman akşam kaçta çıkacağımı bilmiyorum. Bir ay boyunca her gün 7.30-23.00 arası çalıştım. Bir kadın olarak eşime ve çocuklarıma zaman ayıramıyorum. Çok mesaiye girdiğimizde kesinti oluyordu. Toplu iş sözleşmesi için sayı tamamlanıyordu. Sadece 100 kişi kalmıştı sözleşme için. Bundan korktukları için bizi işten çıkardılar. Giriş çıkış saatlerim, izin günlerim belli değil. Özel günler oluyor, sınavlarım oluyor. Acaba çalışacak mıyım streşle bir haftayı zor geçiyordum. Birkaç adım atılmazsa boykot başlatacağız.

G: Yönetimin size uyguladığı baskılar nelerdir?

K. Y.: Biz çıkarıldıktan sonra arkadaşlarımız yönetimden baskı gördü. İfadeleri alındı. E-devlet şifreleri istendi. IP numaraları direk bakanlığa gittiği için suç duyurusunda bulduk.

Bir gün şef, bir işçi arkadaşın gırtlığına sarıldı. İnsan Kaynaklarının Müdürü olan şef "siz vatan hainisiniz vatana hainlik ediyorsunuz" diyerek sözlü tacizde bulundu. "Seni öldürürüm kimseyi üye yapmaya çalışma" dedi. Ama biz sonuna kadar savaşıcağız. Bir zeytin dalı uzatmazsa savaşa hazırız pes etmeyeceğiz!

Kaşar Peyniri biriminden bir işçi

K. P.: Sendikalı olduğum öğrenilince ilk etapta fabrikadaki sosyal faaliyetlerden mahrum bırakıldım. Bunu İnsan Kaynakları Müdürüne sorduğumda biz huzur bozan insanları topluluk içinde barındırmayız dediler. Neden diye sorduğumda ise üstü kapalı şekilde sen biliyorsun dediler. Her hafta Çarşamba çağrılıp Sütaş seninle çalışmak istemiyor dendi. Sebepini sorduğumda söylemediler. Ameliyat oldum, rapor aldım. Sen-

dikalı olduğum için beni hiç aramadılar. Benimle görüşen tüm arkadaşlarımı sendikalı olmayanlar da dahil işten çıkardılar. İzinli olduğum halde bayramın 2. günü gece 3'te işe çağırıldığım günler oldu. Fazla çalıştığım halde karşılığını alamıyorduk.

Bir gün arkadaş makineye parmağını kapırdı. Parmağı koşturdu, hastaneye gitti. Parmağı bulun, diyeceğiz dediler. Biz fabrikada parmağı aradık. Sorumlu geldi "ne oldu niye kapattınız makineyi? Açın hemen herkes işine, bırakın parmağı" dedi. Yapı Kredi'ye talimat var. Benim işçim geldiğinde kredi vereceksin diyorlar. 3 gün çalış kredi alıyorsun. Çoğu işçi bu yüzden geliyor. Krediyeye bağımlı kılıp mecbur çalıştırıyorlar! 5 yıl önce 850 TL ile girdim çıkarken de aynı parayı alıyordum. Lavabo önünde turnikeler var. Girerken kart gösteriyorsun. 10 dakika üzerine çıkarsan parandan kesiliyor. Çay molamız yok. 12 saatte bir öğün yemek veriliyor. Bu düzen bizi öldürmüyor süründürüyor!

Tetra-Pak biriminden bir işçi

8 senelik işçiyim, net maaşım 860 TL. 60 saat mesaiye 30 saatin parası ödeniyordu. Üretim alanının dışına çıktığımızda mesaimizden kesiyordu. İzin günümüz belli değildi. İki gün arayı izin yaptığımız da oluyordu, 15 gün izinsiz çalıştığımız da. Resmi tatillerde çalışıyorduk. İşveren her gün toplantı yapıp içerideki arkadaşlarımızı istifaya zorluyor. Sendikadan çıkmazsanız sizi bu bölgede hiçbir fabrikada çalıştırmayız diyorlar. Muharrem Yılmaz işçilerle görüşeceğini söylemişti, bekliyoruz. İşçiye bu fabrikada değer verilmiyor. Müdürler, amirler, memurlar, yöneticiler altındaki sınıfa değer verilmiyor.

ODTÜ'de emekçilerin Soma grevi deneyimi

Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Üniversiteler Şubesi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) çalışan yaklaşık 6.000 kamu emekçisi içindeki 750 civarında üyesi ile işyerinde en çok üyeye sahip yetkili sendika konumunda. Yetkili sendika olmanın getirdiği imkânlardan da faydalanarak işyerindeki her türlü soruna müdahale eden sendikamız, bunun da ötesine geçerek ülkenin gündemine damga vuran gelişmelere emekçilerin cephesinden yanıtlar üretmeye çalışıyor.

Bunun son örneği Soma'daki madenci katliamının ardından yaşandı. Yüzlerce maden işçisinin iş cinayetine kurban gitmesi, tüm emekçiler gibi kamu emekçilerinde de büyük bir infial yarattı. Durumu kabullenmeme, büyük bir tepki gösterme isteği hissedilmeyecek gibi değildi. Şube yürütmesi, konfederasyonun tutumunu açıklamasını beklemeden gece yarısı ertesi gün için iş bırakma kararı olarak bir günlük grev ilan etti.

Sendikanın bu kararı sabah saatlerinde ODTÜ'de bir araya gelen sendika faaliyetçileri ve işyeri temsilcileri tarafından kuvvetli biçimde hayata geçirildi. Öncelikli olarak yemekhane, kütüphane gibi grevin okuldaki herkes tarafın-

dan hissedileceği yerlerde çalışanlara grev çağrısı yapılmaya başlandı. Geçmiş deneyimlerinden sendika ile güven ilişkisi kurmuş üyelerin bulunduğu bu yerlerde grev derhal uygulamaya kondu. Buralardaki emekçiler için sendika, en olmaz denenen problemleri çözmek için gerektiğinde yöneticilerin soruşturma ve ceza alarak çalışanların hakkını savunduğu örgütlülük demektir.

İş bırakmanın etkili olmasına imkân veren en önemli noktalardan biri de greve okulda işçiler arasında örgütlü bulunan Tez Koop-İş'in de destek vermesi oldu. İşçiler başta yemekhane ve atölyeler olmak üzere her yerde iş bırakarak greve çıktılar. Böylece ODTÜ işçilerinin toplu sözleşme sürecinden bu yana üniversitede birlikte hareket eden iki sendika bu önemli eylemde de yan yana gelerek güç birliği yaptılar. Bu iki emekçi bölüğünün ortak hareket etmesi taşeron işçileri de rahatlattı ve onlar da bir örgütlülükleri olmamasına rağmen eylemin parçası olabildiler. Öğretim Elemanları Derneği de akademisyenlere greve destek verme çağrısında bulundu.

Grevin şubemiz için esas önemli yanı daha önceki deneyimlerden farklı olarak bu defa yemekhane, kütüpha-

ne, öğrenci işleri, kongre kültür merkezi, sosyal bina gibi kilit yerlerde, çalışanların "bu işyerinde grev var" pankartlarını asarak kapı önüne çıkması ve içerideki tüm çalışmayı durdurarak giriş ve çıkışları denetim altına almasıdır. Böylece sendikalı kamu emekçilerinin yanı sıra herhangi bir sendikaya üye olmayanlar da eylemin parçası haline geldiler. Daha önceki iş bırakmalarda çağrıya kulak veren sendikalı emekçiler işlerinin başından ayrılıyor fakat tüm işi durduracak bir grev örgütlenemiyordu. Bu kilit yerlerin yanı sıra hazırlık, beşeri bilimler gibi birimlerde de dersler neredeyse tamamen iptal oldu. Öğrenciler de boykot düzenleyerek tepkilerini ortaya koydular.

KESK'in kuruluşundan bu yana geçen yıllarda verilen mücadeleler işyerimizde bir örgütlenme geleneğinin oluşturulmasına vesile olmuş, kamu emekçileri ve sendika arasında kurulan bağlar her ne kadar istenen düzeyde olmasa da asgari bir iletişim ve güven ilişkisi oluşmuş durumda. Sendikamız geçmiş yılların mücadele hafızasına yaslanan bu örgütlülüğü ileriye taşımak ve işyerindeki emekçiler açısından çok daha etkili bir mücadele aracına dönüşmek zorunda.

Bunun için atılması gereken temel adım okuldaki yaklaşık 60 birimin tamamında yaşayan ve mücadele eden işyeri örgütlülükleri oluşturulmasıdır. O zaman kamu emekçileri örneğin iş bırakarak bir tepki ortaya koymak istediklerinde Soma deneyiminin de ötesine geçen büyük bir enerji açığa çıkarabileceklerdir.

Mustafa Kemal Coşkun

Sendika mı? STK mı?

Eğitim-Sen 9. Olağan Kongresi geçen haftalarda beş güne yayılan bir süreçte gerçekleştirildi. Genel Kurul'un ilk iki günü tüzük değişikliklerine ayrılmıştı. Ancak Genel Kurul'un "olağan" olduğuna bakmayın, aslında Eğitim-Sen'in politikalarında belki bir dönüm noktası anlamına gelebilecek bir genel kuruldu: Ya gerçek bir sınıf örgütü olacaktık ya da kimlik politikaları ekseninde bir sivil toplum kuruluşu. Maalesef bu dönüm noktası, sınıf politikalarının geliştirilip uygulanabileceği bir doğrultuda olmayacak gibi görünüyor. Zira yapılan tartışmalar ve hem tüzük değişikliği için hem de genel kurul kararı için sunulan öneriler tam tersi bir politikanın hakim olacağını gösteriyor. Bu tür bir sonuca ulaşmamızın birkaç nedeni var.

Öncelikle, tüzük değişiklikleri için sunulan önerilerin birçoğu tabanda tartışılmış ve bu tartışmalar sonucunda belli bir olgunluğa eriştikten sonra delegelerin önüne getirilmiş öneriler değildi. Her bir önerge, neredeyse tek tek grupların yine kendi önceliklerini ön plana çıkarttığı önergeler olmaktan öteye gidemedi. Haliyle birkaç tanesi hariç olmak üzere önergelerin birçoğu delegelerin oylarıyla reddedildi, zira sunulan önergeler ne tabanda tartışılmış ne de var olan grupların onayını almıştı. Hatta birçok delege tüzük değişikliği içeren önergeleri ilk kez o salonda duymuştu. Elbette ki kendisine "demokratik merkezîyetçi" diyen bir sendika için bu durum büyük bir sıkıntıdır. Gerçekte olan, bütünüyle merkezîyetçi olup ama bir türlü demokratik olamayan bir sendika olmasıdır.

Bütün bunlardan daha önemli olan ve sendikal politikalarda dönüm noktası diyebileceğimiz ikinci bir nokta var. Bir takım yanlış anlamaların önüne geçmek için meseleyi biraz genişçe tartışmak gerek.

Elbette ki insanlar sadece işçi ve emekçi oldukları için ezilmeler. İnsanlar; kadın, eşcinsel, Alevi, Kürt ya da başka herhangi bir kimliğe sahip olmaları nedeniyle ezilebilirler ve buna karşı bir mücadele geliştirdiklerinde haklıdır. Üstelik Eğitim Sen gibi bir sendikanın da bu tür mücadelelerde onların yanında olması kadar doğal bir şey yoktur. Ancak, bir sendikanın politikaları herhangi bir kimliğin ihtiyaçlarına ya da taleplerine göre belirlenemez. Sendika, bütün bu kimlikleri zaten emek ekseninde bir araya getirdiği için, politikası da olsa işçi ve emekçi sınıfların ihtiyaçları çerçevesinde belirlenebilir. Bu durumda, Kürt yoldaşların genel kurulda verdikleri kadın meclisi, Paris cinayetlerinin araştırılması ve sonradan önergelerden geri çektikleri eşbaşkanlık tartışmaları gibi daha çok kendi kimlik politikalarının ihtiyaçlarına göre biçimlenmiş önerileri sendikaya getirmek anlamsızdır. Kaldı ki, kendi siyasal örgütlerinde ya da belediyelerde hayata geçirmeye çalıştıkları bu türden uygulamaları şablon gibi her yere uygulamak doğru sonuçlar vermez. Zira burası bir sivil toplum kuruluşu değil, her türden kimliğe sahip insanların üye olabilecekleri bir sınıf örgütüdür. Kürt yoldaşların bunun bilinciyle hareket etmesi beklenir. İşin daha da kötü tarafı, bazı sosyalist grupların da bu tür önerilere sınırsız destek vermesidir ki, bu da, sendikanın bir kriz içinde olmadığını, aslında asıl krizin sosyalistlerin sendikalara yönelik bakışında olduğunu gösterir. Oysa bir sendika sınıf politikasından ve mücadelesinden uzaklaşırsa, politikaları kimlik ekseninde kurulursa, sendika olmaktan çıkar, sivil toplum kuruluşu olur. Çok basit bir örnek vereyim. Genel Kurulun hemen başında, konuşmalar başladığında ilk sözler öncelikle grupların temsilcilerine verildi. Toplam 11 grubun temsilcisi konuştu ve her biri en az bir defa "neoliberal ekonomik politikalar"ı eleştirdi, hepsi de Soma'daki iş cinayetine vurgu yaptı. Şimdi sorumuz şu: Bu neoliberal ekonomik politikaları kimliklerinizi göstererek mi karşı çıkacaksınız? Sendikada kimlik politikalarını öne çıkararak mı neoliberalizme itiraz edeceksiniz? Neoliberalizmin en önemli özelliği insanların kimliklerini baskılamak, onları ifade etmelerini engellemek midir? Değilse, nedir o zaman?

Genel Kurul, Eğitim Sen'in bir sınıf örgütü olmasına vesile olacak biçimde sonuçlanmadı. İşin daha kötüsü de var. Kimi "sosyalist gruplar", sınıf sendikacılığı denince ücret sendikacılığı yapıyor ve bizim burada savunduğumuz ücret sendikacılığı yapmakla mahkum etmeye çalışıyor, kimi yurtsever de savunduğumuzun "milliyetçilik" olduğunu öne sürüyor, sanki Kürt özgürlük mücadelesine karşı çıkan bir politika savunuyormuşuz gibi. Sınıf sendikacılığını savunmanın bunlarla ilgili olmadığını nasıl anlatsak? Ne diyelim, önümüzdeki dönemde bu arkadaşların yukarıda bahsettiğimiz sorunun farkına varmasını ummaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok maalesef.

Fabrikalardan haberler

Bursa

Göstermelik iş bırakma ile hesap sorulamaz

Soma'da yaşananlar ne kaza ne de kader. Düpedüz cinayet hatta katliam. Hem kaybettiğimiz işçileri anmak hem de tepkimizi göstermek için fabrikalarımızda iş bıraktık. 3 dakikalık saygı duruşundan ibaret bir eylem yetmezdi. Ama fabrikada

sendikamızın kararıyla yapılan törende sendika yerine fabrika yönetiminden konuşma yapılması doğru değildi. Çünkü öyle ya da böyle bu ülkede işçi canını hiçe sayan ücretli kölelik düzeninin oluşmasında bizzat Koç'un kendisi rol

oynamıştır. Eğer Soma'daki kardeşlerimizin hesabını soracak sendikalarımız patronlardan ve hükümetten bağımsız olmalıdır.

Tofaş'tan bir işçi

Gemlik

Sözleşme yaklaşıyor taşeron alımı hızlanıyor

Eylül'de toplu sözleşmeler yapılacak. Sözleşme zamanı yaklaştıkça taşeron işçi alımı da hızlanıyor. Artık kadrolu işçi hiç alınmıyor. Taşeron düzeninin kadroluyu etkilemediğini düşünmek yanlış. Taşeron sayısı arttıkça ucuz taşeron yerine pahalı hale gelen kadroluyu çıkartmak isteyecekler. Üstelik bir kez çıktıktan sonra yeniden kadrolu iş bulmak yavaş yavaş imkansız hale geliyor. Taşeron zulmüne ayırım yapmadan hep birlikte karşı çıkmalıyız.

Çimtaş'tan bir işçi

Gemlik

Limanda kölelik düzeni

Limanda taşeron işçisi olarak çalışıyoruz. Ama taşeronuz diye köle olduğumuzu düşünüyorlar. Kelle koltukta çalışıyoruz. Birisi ölmeden güvenlik önemi alınmıyor. Patron kafasına estiğinde bizi başka yerdeki işlerine götürmeye çalışıyor. Nerenin işçisiyiz, patronun kölesi miyiz belli değil? Maaşını düzenli alan, mesaisi düzgün yatan yok. Hakkımızı almak için birlik olmaktan başka çare yok. Sustukça karşı çıkmadıkça daha çok üzerimize geliyorlar.

Gemlik'ten bir işçi

Ankara

Tazminatlarımız ve mesai ücretlerimiz taşeron tarafından gasp edildi

Son çalıştığım taşeron firma yeni ihale takvimi yaklaşırken muhasebecisi yanıma gelerek bankamatik kartlarımızı gelişi güzel istedi. Hiçbir şeyden habersiz kartlarımızı verdik. Bir süre sonra daha önce hesabımıza yatırmış oldukları tazminatları geri aldıklarını belirtti ve yeni ihaleyi alacağını söyleyerek bir dahaki dönem de çalışacağımız vaadinde bulundu. Ancak ihaleyi alamadı, tazminatlarımızı da vermeden işyerini terk edip gitti. Sendikal bir örgütlülüğümüz olmadığından buna toplu bir biçimde karşı duramadık, yalnızca bir kaçımız bireysel dava açtık. Benzer şekilde mesai ücretlerimize de el konuluyordu. Fazla mesaiye kaldığımızda mesai ücretlerimizi banka hesabımıza yatırıyorlardı, biz ise o parayı çekerek patrona geri veriyorduk. Bunu yapmazsak işten atılacağımızı söylüyorlardı.

Ankara'dan bir taşeron işçisi

Ankara

İnsanca çalışma koşulları için örgütlenelim!

Uzun süredir tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Birçok fabrikada farklı bölümlerde çalıştım. Bir süredir kadın giyimi üzerine üretim yapan bir triko fabrikasında çalışıyorum. yüze yakın işçinin çalıştığı fabrikada, diğer atölyelerdeki olumsuz çalışma koşulları fazlasıyla mevcut.

En büyük sorunlarımızdan biri asgariden yatan primlerimiz. Bu yalnızca bizim için değil bütün özel sektör için geçerli büyük bir sorun. Maaşlarımızın asgarisini bankaya yatırıp üzerini elden veriyorlar. Bizleri zaten düşük ücretlerle çalıştıran patronlar bir de primlerimizi asgariden yatırarak geleceğimize, kıdem tazminatımızdan, emekliliğimizden alıyorlar.

Bayramlarda, tatillerde, iş çıkışlarında zorla tuttıkları mesailerin hesabını yapmaz-

larken, sabah 1 dakikalık gecikmelerimizin bile raporunu tutup, ay sonunda hesaplayarak maaşımızdan kesiyorlar.

Güya güvenliği sağlamak için konulan güvenlik kameraları bizleri denetlemek için kullanılıyor. Çıkardığımız (ürettiğimiz) işler üzerinden değerlendiriliyor. Her gün bir kota belirleniyor, bu kotanın altına düştüğümüzde maaşlarımızdan kesiliyor.

Patronların odalarında klima varken, bizim çalıştığımız ütühanelerdeki havalandırma çalışmıyor. Sıcaklıktan, buhardan kurtulabilmek için tek çaremiz pencereler. Bu durum patronun umurunda bile değil.

Çalışma saatleri içerisinde tuvalete gitmemize izin verilmiyor. Atölye ve tuvalet temizliklerini bizlere yaptırıyorlar. Üstelik bunu da mesai bittikten sonra yapmamız is-

teniyor.

Yemeklerimizi ortak tabaklarda yiyoruz. 20 kişilik masalarda yalnızca 2 su bardağı bulunuyor. Ayrıca içmemiz için alınan hazır suların parasını kendi cebimizden ödüyoruz.

Arkadaşlarla aramızda sendikalaşma konusunda konuştuğumuz zaman ustabaşları tarafından susturuluyor. Sendikamızın lafından dahi korkuyorlar. İşçilerin örgütlü birliğinden korkuyorlar. Çünkü birlik olduğumuz zaman karşımızda duramayacaklarını, bütün bu kötü şartları dayatamayacaklarını biliyorlar. Ve biz patronların, haksızlıkların, kötü çalışma koşullarının karşısında ancak birlik olduğumuz zaman durabiliriz

Ankara'dan bir tekstil işçisi

Karadeniz Ereğli

Erdemir'de taşeron işçilerinin direnişi zaferle sonuçlandı

Zonguldak'ın Ereğli İlçesindeki Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'nda (Erdemir) taşeron firmada çalışan 100 işçi, işten çıkartılan 40 arkadaşları ve asgari ücrete indirilen maaşları için fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'na (Erdemir) bağlı Liman Müdürlüğü işleri yeni taşeron tarafından devralınca, firma sahibinin ilk işi işçileri işten çıkartmak daha sonra da ücretleri asgari ücrete indirmek olmuş-

tu. Bunun üzerine işçiler 2 Haziran günü fabrika önünde oturma eylemine geçtiler. Sabaha kadar eylemlerine devam eden işçilere çevreden de yoğun destek geldi. Eylemlerinin ikinci gününde (3 Haziran) işçiler ve aileleri fabrikanın önünden Atatürk anıtına yürüyüş gerçekleştirdi. Sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen kitle Erdemir'de yetkili Türk Metal Sendikası Ereğli Şubesi binasının bulunduğu iş merkezi önünde ve Ereğli belediyesi önünde durarak, en son

da Atatürk anıtı önünde yürüyüşlerini sonlandırırken Soma'da öldürülen 301 işçi için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundular. Eylemin üçüncü günü (4 Haziran) işçi temsilcileri, Ereğli kaymakamlığı, Türk Metal Sendikası şube başkanı ve patronların katılımıyla gerçekleştirilen toplantı sonucu, maaşların düşürülmesinin iptali ve işten çıkartılan arkadaşlarının işe geri alınması sözünü alarak eyleme son verildi. Metal İşçisinin Sesi 16. sayısından

Manisa

Taşeron işçi olmak hayatta tutunmak için zoru başarmaktır

Merhaba. Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren Klimasan fabrikasında çalışan bir işçiyim. Fabrika, derin dondurucu, su sebili, buzdolabı kapakları üretmekte. Hem kendi markasına üretim yapmakta hem de Vestel fabrikasına parça üretmekte. Ağır bir iş olmasından kaynaklı fabrikada erkek işçi yoğunluğu oldukça fazla... Yaklaşık 1000 civarı işçi arkadaşımız ile üretim yapmaktayız.

Bizim fabrikada iki tip çalışma biçimi var. Bir grup işçi kadrolu çalışıyor, büyük bir grup işçi ise taşeron olarak çalışıyor. Kadrolularla taşeron işçiler arasında alınan maaş oranı üzerinden çok fazla bir fark yok. Her iki kesimde asgari ücretin biraz üstünde maaş almaktadır. Taşeronların kadrolu-

lardan en büyük farklılığı iş güvencelerinin olmamasıdır.

Fabrikada taşeron işçiler kadrolu işçilerle aynı işi yapmaktadırlar. Ancak taşeron işçiler genelde çok kısa süreliğine çalışma fırsatı bulmaktadır. Taşeron işçi arkadaşlarımız genelde sevkiyat deposunda çalışırlar. Bu yüzden özellikle kış aylarında oldukça soğuk bir ortamda çalışmaktadırlar. İşçilerden sorumlu olan müdürler, formenler bu işçileri istedikleri gibi fabrikanın en ücra yerlerinde ve en ağır işlerde çalıştırmaktadır. Derin dondurucuları üst üste koymak gibi, yük indirme-bindirme gibi bedensel anlamda işin en zor kısmını bu işçiler yaparlar.

İşçiler içinde buldukları sömürü

çarkının farkındalar. Ancak geçim sıkıntısı yüzünden her şeyi göze alıp çalışmaktalar. İşçiler maalesef bir yandan alacağı asgari ücret ile hayallere dalar, bir yandan da hayat pahalılığı ile boğuşur. Maaşı ile ev kirasını mı karşılasa, çocuğuna bisiklet mi alsın, yoksa eşine mutlu bir gelecek mi vaat etsin... Düşüne düşünün işin ağırlığı kafasının ağırlığından hafifler, düşünün düşünün yorulur. Ne kadar düşünse de hiçbir şey yolunda gitmez. Kısa bir süre sonra fabrikanın kapısında bulur kendini. Bu yüzden taşeron işçi olmak hayatta tutunmak açısından en zoru başarmaktır bir nevi.

Klimasan'dan bir işçi

Düzce

Tüm işçiler sınıfını bilmeli

Biz sendikalaşma hakkımız için direniyoruz. Fabrika Düzce Organize Sanayi Bölgesi içinde. Burası organize sömürü bölgesi. Yıllar önce burada fabrika kuran cam işletmesi asgari ücretten fazla veriyor diye patronlar ayağa kalkmıştı. Sen bu parayı verirsen biz çalıştıracak işçi bulamayız dediler. Patron dayanışması sonucu onlar da ücretleri asgariye çektiler. Biz bu organize sömürüye karşı çıkıyoruz. Anayasal hakkımızı kullanarak sendikalı olduk. Tüm işçilere çağrımız da sınıflarını bilmeleri, doğru yerde durmalarıdır. Mücadelemiz sonuna kadar, hakkımızı alana kadar sürecek.

Düzce'den M&T Reklam işçileri

Taşeronlaştırma yasası:

Ne getiriyor, ne götürüyor?

AKP'nin "müjde" diye sunduğu taşeron yasasının patronlara müjde olduğu kısa sürede ortaya çıktı.

Hileli uygulamalar yasallaşiyor

Özellikle kamuda, işverenin başını ağrıtan muvazaa yani hileli uygulamalara karşı açılan davalar tarihe karışıyor. Çünkü yeni yasa ile tüm hileler yasal hale getiriliyor. Taşeron çalıştırılabilecek işler yardımcı işlerin yanısıra asıl işin ayrı ayrı iş ya da işletmenin gereği olan, uzmanlık ya da teknoloji gerektiren bölümleri olarak tanımlanıyor. Eskiden bu üç koşul hep birlikte aranıyordu; şimdi her biri tek başına yeterli oluyor. Böylece hastanelerde hiç şüphesiz uzmanlık gerektiren hemşirelik hatta doktorluk hizmetlerinin bile taşeronlaştırılmasının yolu açılıyor.

Taşeron yaygınlaştırılıyor

KİT'lerde taşeron aracılığıyla özelleştirme geliyor. KİT'ler bünyesinde üretimin tamamının başka bir işverene ihale edilmesinin önü açılıyor. Bu ("rödovans" adı altında)Soma'da işçilerimizin katledilmesine neden olan uygulamanın geliştirilmesi ve özelleştirme ile işletmenin mülkiyeti devredilmeden de patronlara tatlı kârlar sunabilmek demek.

Taşeron işçilerinin ücret ve hak talepleriyle ilgili dava açma süresi 5 yıldan 1 yıla düşürülüyor. Halbuki pek çok işçi sigorta primleri başta olmak üzere haklarının gaspedildiğinin yıllarca çalıştıktan sonra farkına varabiliyor. Bu durumda söz gelimi 5 yıl boyunca sigorta primi eksik yatırılan ve mesai ücretleri gaspedilen bir işçi dava süresi geçtiği için ancak son sene ile ilgili-

haklarını talep edebilecek.

Haklar kâğıt üstünde kalmaya devam edecek

Yeni yasada taşeron patronu kendi işçilerine, aynı işletmedeki emsal işçinin ücret ve sosyal haklarını sağlayarak ihale alabilecek. Bu şu soruyu gündeme getiriyor: Eğer aynı ücreti ve sosyal hakları verecekse neden o iş ihaleyle taşerona verilsin? Sebebi açık. Bu madde bir göz boyamadır. Taşeron işçisi haklarını kadrolu işçiye göre daha zor alır. Mesai ücretlerinin kesilmesinden ücretlerin geç yatırılmasına, işçinin görev yerinde çalıştırılmasına, yıllık izin haklarının gaspedilmesine kadar taşeron patronları fiilen çok daha serbest davranabilmektedir. Dolayısıyla kâğıt üstünde aynı haklara sahip görünse de fiilen taşeron işçinin maliyeti çok daha ucuz olmaya devam edecektir.

Yandaşa kaynak aktarmaya devam

Kamuda da toplu sözleşme kapsamına giren taşeron işçisinin sözleşmede elde ettiği ücret ile taşeron patronunun işçiye verdiği ücret arasındaki farkı devlet karşılayacak. Bu düzenleme taşeron işçileri ile kadrolularını birlikte örgütleyerek hepsini toplu sözleşme kapsamında kadroya geçirme mücadelesinin önüne yasal bir set çekiyor. Taşeron işçi, toplu sözleşme kapsamına girse bile taşeron kalmaya devam edecek. Taşeron ihaleleri de yandaş şirketlere kaynak aktarma işlevini sürdürecektir.

İşçinin lehine hiç mi birşey yok!

Hayır yok! İşçinin lehine olduğunu söyledikleri herşey zaten mevcut yasada olup uygulanmayan ya da ancak mahkeme zo-

ruyla uygulanabilen şeyler. Sendikaya üye olma, toplu sözleşme yapma hakkı, kıdem ve yıllık izin haklarının sorumluluğunun alt işverende olması gibi. Sonuçta bu yasa işçi sınıfının en büyük sorunlarından biri olan taşeronu ortadan kaldırmadığı gibi genelleştiriyor ve işçiye değil patrona güvence getiriyor. Bu haliyle yasa tam anlamıyla bir taşeronlaştırma yasası olarak karşımıza çıkıyor.

Zehirle şeker aynı torbada

Ancak AKP yine alışıldık hilesine başvurarak taşeronu yaygınlaştırma yasasını madenlerde çalışma koşullarını iyileştiren düzenlemelerle aynı torbaya sokmaya çalışıyor. Böylece işçi ve emekçilerin yaptığı basınç sonucu gündeme getirdiği iyileştirmeleri tüm işçi sınıfından çok daha fazla hak götürecektir olan taşeronlaştırma yasasına bağlayacaklar. Madencilerin çalışma

koşullarını iyileştirecek herhangi bir düzenlemenin tek başına getirilmesi zorunluluktur. Aksi her durum AKP'nin ve patronların fırsatçılığı olacaktır.

Sendikalar göreve: Taşeronun yasallaşması değil yasaklanması gerek!

Bir başka oyun da sendikaların Başbakan Erdoğan'la yaptığı görüşme sonunda bizzat Erdoğan'ın önerisi ile taşeron konusunu tartışacak bir komisyon oluşturulması. AKP sendikaları da işin içine katarak taşeronlaştırma yasasına meşruiyet kazandırmaya çalışıyor. Oysa getirilmek istenen düzenlemelerin ne anlama geldiğini bilen sendikaların yasanın kenarını köşesini törpülemekle uğraşması kabul edilemez. Sendikalar işçi sınıfının çıkarlarını savunacaksa, savunacakları tek şey taşeronun yasaklanmasıdır.

M&T Reklam'da sendikalaşma için direniş

Patronlar, hükümetin kolu kanadı altında işçilerin anayasal haklarını çiğneme devam ediyor. Son olarak M&T Reklam patronu anayasal haklarını kullanarak DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş sendikasında örgütledikleri için 45 işçiyi işten attı.

Şirketin Düzce'de ve Gebze Çayırova'da iki fabrikası bulunuyor. Önce Düzce'de 16 işçiyle başlayan (daha sonra 6 işçi daha atıldı) işçi kıyımı, daha sonra Gebze'ye de sıçradı ve toplamda 45 işçi

işten atıldı. Patron tabii ki sendikal sebeplerle değil ekonomik daralma dolayısıyla işçi çıkarttığını iddia ediyor. Oysa işten atmadan bir gün öncesine kadar işçileri fazla mesaiye çağırdığı, işten çıkarttıktan sonra da yeni işçi alımına gittiği apaçık bir gerçek olarak ortada duruyor.

İşçiler sendikal haklarını korumak için direnişte. Her gün fabrikanın önünde direniş nöbeti tutuluyor. Fabrikanın içinde ise yemek boykotu yapan işçiler çıkartılan

arkadaşlarına destek oluyor. İşçiler vardiya çıkışlarında toplanarak slogan ve alkışlar eşliğinde fabrika önünde bekleyen direnişçi kardeşlerine omuz veriyor.

Gebze'de eylem

27 Mayıs günü Gebze'deki fabrika önünde Birleşik Metal İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun da katıldığı bir eylem düzenlendi. Devrimci İşçi Partisi'nin de desteklediği eylemde Serdaroğlu, M&T Reklam patronunu uyardı. Atılan işçileri geri almasını ve toplu sözleşme masasına oturmasını istedi. Aksi takdirde DİSK'in pençelerini geçirdiği bir işyerini kolay kolay bırakmayacağını eylemleri arttırarak sürdüreceğini belirtti. Serdaroğlu gündemde olan taşeronlaştırma yasasını da eleştirerek bu yasanın her yerde taşeronun önünü açacağını vurguladı. Yasada işçi lehineymiş gibi sunulan bazı maddelerin hali hazırda ki yasalarda da bulunduğu ve hükümetin göz yummasıyla patronlar tarafından çiğnediğini hatırlattı.

Soma'da işçileri katleden sistemin başka yerlerde de işçileri işten atarak ve açlığa mahkûm ederek işçilerin yaşam haklarına kastettiğini ifade eden Serdaroğlu patronların cinayetten ve cinayete teşebbüsten

suçlanmaları gerektiğini vurguladı. Eyleme Düzce fabrikasından direnişçi işçilerle DİSK'e bağlı Limter-İş ve Nakliyat-İş sendikası yöneticileri de destek verdi. Basın açıklamasının ardından sendika temsilcileri ve işçiler bir toplantı yaparak direniş sürecinin değerlendirmesini yaptılar.

Düzce'de yürüyüş

Özellikle Düzce'deki fabrikada ne şanaka yağış ne de kilometrelerce yol işçilerin birlik içinde taleplerini haykırmasını engelledi. Tam tersine zorluklar işçiyi birbirine daha çok kenetliyor ve mücadele azmini artırıyor. 31 Mayıs'ta Organize Sanayi Bölgesi'nden Düzce merkeze şanaka yağış altında bir buçuk saat yürüyen işçiler merkeze ulaştıklarında bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler adına açıklama yapan Birleşik Metal Düzce temsilcisi Talat Çelik, "nefesimiz de kesilse, ekmeğimizden de etseniz, asla patrona teslim olmayacağız" dedi.

Devrimci İşçi Partisi temsilcileri ve DİSK Nakliyat İş Düzce temsilciliği de Düzce'de direnişçi işçileri ziyaret ederek desteklerini sundular ve işçilerle birlikte DİP'in "Taşeron Yasaklansın Kampanyası"ını ve direniş sürecini değerlendirdiler.

Gezi'nin birinci yıldönümü Halk İsyanından Soma'ya

Mayıs ayı sembolik bir dizi olayla dolu idi. 1 Mayıs ile 31 Mayıs İstanbul'da yine ilan edilmemiş tek günlük sıkıyönetimle geçti. İlkinde mücadele çok daha verimli sonuçlar yarattı. Geçen yılın halk isyanının büyük kazanımlarından biri, 90 kuşağı olarak anılan gençliğin bir bölümünün sosyalist harekete doğru gelmesiydi. Aralarında DİP'in de yer aldığı bir dizi sosyalist hareket, 90 kuşağının saflarına katılmasının da katkısıyla polise kök söktürdü. 90 gençliğin eski ve artık aşılması gereken örgütsüzlük ideolojisini yücelten kanadının zaafı ise 31 Mayıs'a damgasını vurdu.

Ama asıl büyük sembolizm 13 Mayıs'tan itibaren Soma'da ve giderek Türkiye'de yaşananlardı. Her olay karşısında mide bulandırıcı komplo senaryoları yayan yandaş medya, Soma'nın Gezi olaylarının birinci yıldönümü yaklaşırken kasıtlı olarak düzenlendiğini ileri sürdü. 13 Mayıs (Soma) ile 31 Mayıs (Gezi) arasında bir ilişki vardır, ama bu gülünç spekülasyon ile ilgisi yok bu ilişkinin. Başka bir şeyi ortaya çıkardı 13 Mayıs: halk isyanının gelecekteki profilini. Daha doğrusu, gelecekte halk isyanı yeniden ayağa kalkacaksa, bunun ko-

şulu işçi sınıfının isyanın bir parçası haline gelmesidir—bu gerçek çıktı ortaya. Soma işçisi, yolu gösterdi. Bir tür sosyal mücadele gerilerken, öteki yükseldi Mayıs ayında.

Soma'da sadece bir felaket yaşanmadı. "Bir musibet bin nasihatten evlâdır" demiş eskiler. Soma işçisi kent halkıyla birlikte

cenazelerini gömdükten, yasını tuttuktan sonra ayağa kalktı, sorumlulardan hesap sordu. İlk günlerde öfkesini Soma'ya boy göstermeye gelen başbakan ve bakanlara, hatta ana muhalefet partisi başkanına yönelten Soma halkından öteye geçti işçi. Güvenlik önlemleri alınmaksızın madene

girmeyi reddetti. Sendika yönetimine hesap sordu, yerel yönetimini istifa ettirdi. Kimi işçi yerel yönetimle yetinmedi, merkez yönetimin istifasını talep etti, kabul ettiremeyince bu sefer DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e geçmeye yöneldi. İşletmeden hesap sordu. Kamulaştırma istedi. Taşeron yasaklansın dedi. . Son yıllarda toplumsal mücadelelerin durgun gelişme eğrisi göz önüne alınırsa, bunlar toplu halde bir dönüm noktası oluşturacak nitelikte atılımlar. Şimdi işçi sınıfının bütün kesimlerinin dikkati Soma'daki katliam üzerinde. Sosyalistler için de bugün daha önemli hiçbir konu yok!

Aynı şeyin "çapulcular" için de geçerli olması gerekirdi. Ama "ah vah"tan öte bir şey görünmüyor o saflarda. Elbette Soma vicdanı olan herkeste bu katliama yol açan koşullarda çalışan insanlara karşı bir sempati uyandırdı. Ama bozuk plak gibi "orantısız zekâ" demekle bu işler olmuyor. Örgütlenmek ve işçi sınıfını eksen almak gerekiyor. Gezi olarak anılan halk isyanının geleceği işçi sınıfı ile birleşmekte. Bunu kavrayanın yolu açık. Bunun dışında kalanlar Gezi'yi her gün biraz daha bir gençlik özlemi yapmaya adaylıklarını koyuyorlar.

Okmeydanı Soma'yı unutturma operasyonu!

Sun Tzu'dan Clausewitz'e bütün büyük savaş teorisyenleri, bir savaşı kazanmak için rakibin zayıf noktalarının hedef alınması gerektiği kuralı üzerinde birleşirler. Kuşkusuz ki, bu kural askeri bir savaştan çok daha karmaşık öğeler barındıran sınıf mücadelesi için de geçerlidir.

Bugünün siyasal konjonktüründe AKP hükümetinin zayıf noktası, resmi rakamlarla 301 işçinin ölümüyle sonuçlanan Soma katliamıdır. Soma, AKP hükümetinin işçi düşmanı yüzünü bütün çıplaklığıyla göz önüne sermiştir. AKP'nin etkisi altında Haziran İsyanı'na katılmayan işçiler, Soma'daki trajedide ifadesini bulan hükümet/patron işbirliğine tepki duyarak AKP'den uzaklaşma eğilimi gösteriyor. Bunun anlamı, AKP'nin özellikle Gezi'den bu yana dizginsiz bir yalan ve demagoji bombardımanıyla konsolide ettiği tabanında ikirciklenme ve çözülme olasılığıdır.

AKP'nin karşı hamlesi

Elbette, AKP hükümeti açısından kendi sonunu getirecek bu olasılığın önünü kesmek şarttır. İşte hükümetin özellikle Alevi halkına yönelik Okmeydanı saldırısı, bu ihtiyacın bir sonucu olarak yapılmıştır. Soma katliamı üzerine köşeye sıkışarak şaşkına dönen AKP hükümeti, gecikmeksizin karşı hamlelerini yapmıştır.

AKP hükümeti ve onun kolluk kuvvetlerinin Okmeydanı'nda küçük çapta Berkin Elvan anması yapan liseli gençlere saldırısı

ve ardından aynı yerdeki cemevini hedef alarak Alevi kökenli Uğur Kurt'u ve Sünni kökenli Ayhan Yılmaz'ı katletmesi bu karşı hamlenin öğelerini oluşturuyor. Açık ki, Alevi-Sünni çatışmasını kışkırtan burjuva devletin bildik provokasyon politikasının yeni bir örneğiyle karşı karşıyayız.

AKP hükümeti iç ve dış politikada mezhepçi bir çizgi izliyor. Türkiye, Suriye'deki savaşın içine mezhepçi muhalif grupları destekleyerek girmişti. Reyhanlı'daki patlamalar sonrasında Erdoğan'ın yaptığı "53 Sünni vatandaşımız şehit oldu" açıklaması AKP hükümetinin mezhepçi siyasetinin bir yansımasıydı. Erdoğan'ın sürekli Kılıçdaroğlu'nun Alevi olması dolayısıyla Esad'a yakınlık gösterdiğini iddia etmesi Ortadoğu'daki mezhep kutuplaşmasını Türkiye içine taşımının bilinçli çabaları olarak öne çıktı. Yapılması planlanan üçüncü köprüye Alevi halkının hafızasında katliam ile özdeşleşmiş olan Yavuz Sultan Selim'in adının verilmesi mezhepçiliğin sembolik ama çarpıcı örneklerinden biriydi. Erdoğan, Alevilere Sünni inançlarını dayatan, cemevlerini ibadethane olarak kabul etmeyen ve Alevileri camide ibadet etmeye zorlayan yaklaşımıyla aba altından sopa gösteregeldi.

Açık ki, mezhepçilik, bugün işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bölerek burjuvazinin hegemonyasını sürdürmesine yarayan kirli bir politikadır. Bu politika, kitlelerin ait oldukları mezhep etrafında birleşip ötekilere karşı düşmanlaşarak siyasî ve ekonomik çıkarlarını güçlendireceği illüzyonunu yaratır. Bu illüzyonun ancak birleşik bir işçi-emekçi mücadele sürecinin sonunda kırılacağı açıktır.

AKP hükümeti, işçi ve emekçileri kutuplaştırarak düşmanlaş-

tırma politikasını pervasızca sürdürüyor. Onun 17 Aralık'ta açığa çıkan hırsız yüzü, Roboski'den Rojava'ya Kürt düşmanlığı, Soma'da ortaya çıkan işçi düşmanlığı ve sermaye işbirlikçiliği, Okmeydanı'nda Alevi düşmanlığı. Öyle anlaşılıyor ki, AKP hükümeti iktidarını korumak için toplumu kutuplaştırmak zorunda.

Okmeydanı'ndaki polis terörü ablukasının amacı, Soma'nın sınıfsal etkisini sınırlamaktır. Okmeydanı'ndaki polis vahşetinin Soma'daki işçi katliamının hemen sonrasında gerçekleşmesi, AKP hükümetinin genel gerilim siyasetini aşan bir yön taşıyor. Okmeydanı provokasyonu AKP'nin, Gezi'den başlayarak belli bir ölçüde de başarılı biçimde tahkim etmeye çalıştığı tabanının Soma'da açığa çıkan işçi düşmanlığı yüzünden etkilenmesinin önüne geçmek için gerekliydi.

Öyle anlaşılıyor ki, AKP hükümetinin daha baskıcı bir rejim inşası sürecinin bir parçası olan cumhurbaşkanlığı seçimlerine doğru giderken buna benzer başka provokasyonlarla karşı karşıya kalacağız. Nitekim Gezi'nin yıldönümünde bir yandan Mavi Marmara için yürüyüş çağrıları yaparken, öte yandan Erdoğan'ın gerilimi tırmandıran demagojik söyleminin dozunu artırması ve yaşanan polis gaddarlığı bunun bir göstergesidir.

Kentsel dönüşüm mü, mezhep savaşı mı?

Okmeydanı'nda şimdi de kentsel dönüşüm adı altında kent topraklarının yağmalanması ve toprak rantı aracılığıyla AKP yandaş sermaye gruplarını zenginleştirme politikasının bir örneği uygulamaya konuluyor. Bunun tam bu sırada gündeme gelmiş olması bir rastlantı olmadığını düşündürüyor. Okmeydanı'nın birçok mahallesinde tapu sorunlarının olmasından da faydalanarak yerleşik halk konutlarından edilecek ve uzaklara sürülecektir. Böylece Alevi nüfusun yoğunlaşmış olduğu bir semtte kurmuş olduğu dayanışma ve mücadele ağlarına büyük bir darbe vurulacak, ayrıca bir mezhep kışkırtması daha yaşanacaktır. Bu projeye karşı bir dayanışma ağının kurulması önemli bir önceliktir.

Bu provokatör saldırılara karşı ne yapılmalıdır?

Sosyalistlerin izlemesi gereken politika, sınıf çalışmasında ısrar, kitle seferberliği, Kürt halkını AKP kliği başta olmak üzere bütün düzen güçlerine karşı mücadele çizgisine çekme, CHP'nin ikiyüzlü burjuva muhalefetini teşhir ederek siyasal etkisini kırmaktır.

Sosyalistler ne diyordu, Soma işçisi ne yaptı?

Sungur Savran

Soma ışığında Türkiye

Soma katliamı Türkiye’de son yıllarda yaşanan politik mücadeleler açısından bir kırılma noktası. En uzun vadeli, en genel olandan en somuta doğru bu söylediğimiz unsurlarını gözden geçirelim.

Soma katliamı, piyasanın, özel mülkiyetin, neoliberalizmin sadece patronların çıkarları açısından değil, halkın genel çıkarları açısından da yararlı olduğu, kamuyu, piyasaya aykırı düşecek önlemleri, en uçta planlamayı savunmanın dinazorluk olduğu konusunda yaklaşık 30 yıldır işçi sınıfı içinde var olan kitlesel yanılsamaya büyük bir darbe vurdu. Halkta var olan, “vereceksin Koç’a, Sabancı’ya, bak nasıl tıklar tıklar işliyor” duygusunda bir kırılma yarattı. Bu bakımdan Soma 1989 Bahar eylemlerinden de, 1990-91 büyük Zonguldak grev ve yürüyüşünden de, 2009-2010 Tekel işçileri direnişinden de farklı bir etki bırakmaya adaydır. O olaylarda baskıya, zulme, sömürüye karşı bir tepki topluma dalga dalga yayılmıştı. Bu sefer, baskının, zulmün, sömürünün kaynağının sistemin kendisi olduğu teşhir oldu!

Soma katliamı, aynı zamanda, onyıllardır postmodern kimlik politikalarıyla eğlenen, dünya çapında patronlar işçi sınıfına en ağır taarruzu yöneltirken “sınıf bitti” safatasıyla oyalanan çok geniş bir aydın kitlesine bir “uyan” sinyalidir. Bu aydınlar ve toplum bir bütün olarak, Tayyip Erdoğan’ın muhteşem katkısıyla, Türkiye’de 19. yüzyıl işçi sınıfının koşulları altında yaşayan canlı kanlı bir dev kitlenin olduğunu kavrama olanağına kavuşmuştur. Haydi aydınlar, *Germinal* ve Orhan Kemal okumaya, *Maden* filmi izlemeye, *Alpagut Olayı* oyununu sahneye koymaya, Diego Rivera gibi resim yapmaya!

Soma katliamı, AKP iktidarının sınıf karakterini gizleyen perdeyi yırttı, bunun arkasında yatan sınıf savaşını görmenin olanaklarını yarattı. 12 yıldır, Kemalistlerin ve ulusalcıların da desteğiyle, Tayyip Erdoğan Türkiye’deki siyasi mücadeleyi yabancıya kul köle olmuş tuzu kuru beyaz Türkler ile bu toprakların özbeöz sahibi olduğu halde cumhuriyet döneminde ezilmiş, horlanmış, aşağılanmış halk kitleleri arasında bir mücadele olarak sunmakta başarılı olmuştu. Bu Karagöz perdesinin arkasında, AKP hükümetleri, işçi sınıfının bütün tarihi kazanımlarına ve mevzilerine görülmemiş tutarlılıkta bir taarruzu sürdürüyordu. Biraz da talihi bir ekonomik konjonktürün katkısıyla, işçi sınıfı kendisini garip gurbaya dönüştürdükten sonra hayır faaliyetleriyle elinden tutan bu hükümetleri büyük ölçüde desteklemeye devam etti. Ama şimdi, Soma’da özelleştirmenin, taşeronlaşmanın, işçi sağlığı ve iş güvenliği arttırmak için işçinin ihtiyaçlarına gözünü kapatmanın 12 yıldır bu hükümet döneminde esas politika olduğunu görmenin olanağı doğdu. Soma’nın belki de en önemli yanı budur: Tayyip Erdoğan’ın yüzde 50’sinin gözleri açılmaya başlıyor!

Soma katliamı yarattığı bu nesnel durum ışığında Türkiye’nin politik durumunun anahtarının nerede yatığını da göstermiştir. Tayyip Erdoğan’ı düşürmenin yolunun, destek tabanının önemli bir kısmının AKP’den koparılması olduğu şimdi görülüyor. Bunun için sınıf politikası yapmak gerektiği de. CHP ve MHP’nin bunu yapamayacağı ortada olduğuna göre, başka bir gücün, burjuvazinin her iki kanadından bağımsız bir Üçüncü Cephe’nin yaratılması gerektiği konusunda bütün AKP dönemi boyunca söylediklerimizin anlamı da şimdi daha açık olarak ortaya çıkıyor.

Soma katliamının sosyalistler ve çapulculara öğrettiği dersleri burada ele alma olanağımız yok. Onları da ısrarla işlemeye devam edeceğiz.

Bu yazının başından beri kullandığımız fiiller bazı dikkatli okuyucuların gözünden kaçmamış olabilir. “Sona erdirdi” demedik, “darbe vurdu” dedik. “Bitirdi” demedik, “kırılma yarattı” dedik. “Uyandırdı” demedik, “uyan” sinyalidir” dedik. “Kavramıştır” demedik, “kavrama olanağına kavuşmuştur” dedik. Soma yeni bir dönemin kapısını açmıştır. Bu kapıdan geçerek yeni bir döneme girmemizin yolu, bilinçli, programlı, örgütlü bir çalışmayla, işçi sınıfının, gençliğin ve aydınların gerçek düşmana karşı politik olarak mevzilenmesini sağlamaya bağlıdır. Yoksa bir süre sonra her şey eski haline dönebilir. Devrimci İşçi Partisi bunu yapmaya çalışıyor. Haydi işçiler, devrimciler, gençler, Lenin gibi örgütlenmeye!

Bizim sosyalistlerimizin büyük bölümü kafa karışıklıklarından bir türlü kurtulamıyor. Kimi zaman bütünüyle “gerçekçi” olmak adına burjuva ideolojisine kapılıyor, kimi zaman “devrimci” olmak için uçuyor gidiyor ve sonra kafasını taşa vuruyor. Soma işçisinin kendi yaşadığı felakete verdiği tepki, bu bakımdan gözleri açacak bir değer taşıyor.

Sosyalistlerimizin önemli bir bölümü, 1990’lı ve 2000’li yıllarda neoliberal ideolojik taarruza düpedüz teslim oldular. Kamu mülkiyetinin savunusundan korkar oldular, dinazor gibi görülmekten ürktüler. Aydınlarımız ne derdi sonra? Devrimci İşçi Partisi geleneğinin, burjuva ve küçük burjuva kamuoyu ile arasında küçümsemeden başka hiçbir duygu bağı olmadığı için biz kamu ya da devlet mülkiyetini dü-rüstçe ve cesaretle savunduk, kamu-laştırmayı sürekli gündemde tuttuk. Şimdi Soma faciası sonrasında işçi sınıfı ne yaptı? Kamulaştırma talep etti. Kim ayıpladı? Kimse! Ayıplasa ne zarar zaten? Bu olay başka bir şeyi daha çıkardı ortaya: devrimci Marksistlerin talepleri, işçi sınıfının uzun vadeli çıkarlarına en uygundur. İşçi sınıfı patronlar sınıfının ideolojik-politik hâkimiyeti altında iken bunlara kulak vermeyebilir, ama bunların günü bir zaman mutlaka gelecektir.

Bizim sosyalistlerimizin sendika bürokrasisinin artık “ihamet” sözcüğü ile de anılması zor satılmış karakteri karşısında yaptığı ne oldu? Kimi, “sendikalar artık çağdışı yapılarıdır, terk etmemiz gerekir” dedi. Bu, olsa olsa burjuvazinin sendikasılaştırma kampanyasına katkıda bulunmaya yarayacak bir ideolojik konum olduğu için alıcısı çok olmadı. İlginç biçimde esas desteğini sendika profesyonelleri arasında buldu. Kimi de her türlü mücadeleyi bırakıp bürokrasi ile uğraşmaya başladı. Günde beş kez “sendikal bürokrasi” diyen birtakım sendikacı ve işçiler, mensubu buldukları sendikaya yıllar boyu tek bir üye getirmeye bile zahmet etmediler. Büyük zararı bunlar verdi. Petrol-İş İstanbul 1 No.lu şubeyi batırdı, Hava-İş’i AKP’lilere teslim etti. İşçi sınıfı ne yaptı? Aynı mücadelenin içinde hem patronu, yani Soma Kömür’ü karşısına aldı, hem de ona destek olan sendika bürokrasisini. Soyut demokrasi sloganları çıtırmakla uğraşmadı, bürokratları sendikadan def etme çabasına girişti. Yerel sendikal yönetim konusunda başarıya da kavuştu. Ama genel merkez yüzüstü çıktı. O zaman, ancak o zaman sendika değiştirmeye başladı. Yani işçi, üstelik Soma gibi bir taşra kentinde yaşayan, bir bölümü köylerden gelen işçi, sendikasına karşı gayet gerçekçi bir tavır

aldı. İstanbul’da sendikaların iyi döşenmiş bürolarında “sendikalar iflah olmaz, yerine başka şey gerekir” diye ahkâm kesen sendika uzmanlarından farklı olarak “işime yarayacak örgütü nasıl elde ederim?” diye sordu ve cevabını mücadele içinde verdi! Devrimci İşçi Partisi geleneği de sendika bürokrasisine düşman olduğu halde, sözde solculuk yapanları yıllardır uyarıyor: sendikalarla uğraşmayın, yeni örgütlenmeler belirene kadar onlar işçilerin savunma örgütleridir, bürokrasiyle uğraşmak için önce patrona ve devlete karşı mücadele etmek gerekir, sabah akşam demokrasi diye söylenmekle olmaz! Devrimci Marksizmin sesi, bugün işçi sınıfının eyleminde cisimleşiyor. Neden? Devrimci Marksistlerin talepleri işçi sınıfının gerçek uzun vadeli çıkarlarını temel aldığından.

İşçi sınıfının somut mücadelesi ile devrimci Marksizmin görüşlerinin, ilk bakışta görüldüğünden çok daha fazla ortak olduğunun, hatta aynı olduğunun bir başka delili ise çarpıcı. Devrimci İşçi Partisi, bundan iki ay önce 15 Mayıs’ta başlayacak bir kampanya planlamıştı. Bu kampanyanın adı “Taşeron yasaklansın! Herkese güvenceli kadro!” idi. 13 Mayıs günü Soma oldu. O günden bu yana sadece Soma’da değil, bütün Türkiye’de işçi sınıfının gündemi “Taşeron yasaklansın!”dır.

Bir parti, sınıf durgunken ve patronların ideolojik hâkimiyeti altında iken sınıfın politik-ideolojik yönelişinden bir miktar uzak kalır, ama sınıf mücadeleye girdiğinde kendini sınıfla aynı doğrultuda konuşuyor bulursa, o parti işçi sınıfının bir partisi olma konusunda doğru yolda demektir. Ama durgunluk döneminde arada bir açılması, mücadele döneminde ise sınıf ile partinin tavırlarının yakınlaşması da, o partinin sadece bir işçi sınıfı partisi değil, devrimci bir işçi sınıfı partisi olma konusunda doğru yolda olduğunu gösterir.

Gençlik mücadelesi

Halk isyanının gençliği işçi sınıfıyla birleşiyor

2013 yılında Türkiye, tarihindeki en büyük isyanlarından birine tanıklık ettik. İçişleri Bakanlığı'nın açıkladığı rakamlara göre üç buçuk milyon insan sokaklara döküldü. Gerçek rakamlar ise çok daha fazla, Türkiye'nin dört bir tarafında milyonlarca insan isyana katıldı. Günlerce sokaklar, caddeler, meydanlar zapt edildi. İsyanın sadece ilk dalgasında sekiz isyancı polis tarafından katledildi, yüzlerce insan yaralandı, binlerce insan gözaltına alındı ve yüzlercesi tutuklandı. Halk isyanı AKP hükümetini iktidarda bulunduğu sürece hiç olmadığı kadar sarsarken, Kürtler dışındaki halkların üzerindeki ölü toprağını atmasını sağladı.

Halk isyanına en yoğun katılımı gösterenler üniversite ve lise öğrencileri ile işsiz gençlikti. İsyana saflarının en öne gençler tarafından tutuldu. İsyana büyük katılım gösteren gençler aynı zamanda

bütün bir sene boyunca isyanı yaşatmaya da çalıştı ve gençlik örgütlenmelerinde gözle görülür büyümeler yaşandı.

Halk isyanıyla beraber kitleler kendi gücünün farkına vardı ve bütün bir sene boyunca en küçük toplumsal olayda bile görüşün aksine halk isyanı Türkiye'deki dinamikleri kökünden değiştirdi. AKP'yle cemaat arasındaki küçük çekişmeleri, birbirlerinin pisliklerini ortaya dökerek bir savaşa dönüştürdü. Bu savaşın bir sonucu olarak burjuvazi cephesinde, cepheleşmenin taraflarında gözle görülür kaymalar yaşandı. Daha önce AKP'ye açıkça destek veren cemaat ve onun devlet içindeki örgütlenmeleri AKP'ye karşı yüzünü CHP'ye döndü. İsyanın kendi bağımsız organlarını yaratamaması ve işçi sınıfıyla buluşamaması burjuvazinin siyasi partilerinin çarklarının arasında öğütülmesiyle

sonuçlandı.

Burjuvazi cephesinde bu savaş ve çekişmeler devam ederken, ihmaller ve taşeron sisteminin bir sonucu olarak Soma'da yüzlerce madenci göçük altında kalarak hayatını kaybetti. Soma'daki işçi katliamının bir numaralı sorumlusu olan AKP hükümetinin temsilcilerinin akbabalar misali Soma'ya üşüşmesi, Soma'daki işçi ailelerinin ve ülkenin dört bir tarafındaki insanların alanlara akın etmesine sebep oldu. Halk isyanının kitleleri bu sefer işçi sınıfı için yüzünü alanlara döndü.

Halk isyanına büyük katılım göstermiş olan gençlik Soma'daki işçi katliamının ardından ülkenin dört bir tarafında alanlara döküldü. Hemen hemen bütün üniversitelerde irili ufaklı boykotlar örgütlendi, liseli öğrenciler derslere gir-meyerek Soma için eylemlere katıldılar. Gençliğin bu eylemlerinin en ciddi kendini İstanbul Teknik Üniversitesi Maden Fakültesi'nin öğrenciler tarafından işgal edilmesiyle kendini gösterdi. Fakülte işgalinin asıl sebebi Soma'daki işçi katliamı olmakla beraber, İTÜ Maden Mühendisliği Fakültesi'nin danışma kurulunda Soma'daki madenin patronunun olması ve öğretim üyesi Orhan Kural'ın işçilerin ölümünün "tatlı ölüm" olduğu yolundaki

açıklaması oldu. Öğrenciler Soma Madencilik A.Ş.'nin danışma kurulundan çıkarılmasını, okulla bağlantısının kesilmesini, öğretim üyesi Orhan Kural'ın özür dilemesini ve istifa etmesini talep ettiler. İşgal, öğrencilerin taleplerinin sözlü olarak kabul edilmesiyle kazanımla sonuçlandı.

Halk isyanında bir yılı geride bıraktık. Halk isyanının yıldönümü olan 31 Mayıs, isyancı kitleler ve bizler için çok önemliydi. Ancak buna rağmen yıldönümü beklenden daha sönük geçti. Ankara, İstanbul ve Adana'da polis saldırılarıyla boğulan eylemler, diğer şehirlerde de beklenenin altında bir kitleyle yapıldı.

Halk isyanının yıldönümünün beklenenin altında geçmiş olması bizler için üzücü olmakla beraber şaşırtıcı değildi. İsyanın hemen sonrasında kitlelerin sandıklara yönlendirilmesi ve sandıklardan AKP'nin zaferle çıkması kitlelerin gücünde bir kırılmaya sebep oldu. Yol daha yakinken, yapılan hatalar daha geri dönülemez hatalara dönmemişken tekrar güç toplanılabilir. Bunun yolu çok kolay olmamakla beraber açıktır: halk isyanına katılanları işçi sınıfının gücüyle tekrar alanlara döndürmek. Bizler Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak örgütlü olduğumuz üniversitelerde ve liselerde öğrenci gençlik ile işçi sınıfı arasında birliği kurmak üzere örgütlülüğümüzü arttırarak mücadeleye devam ediyoruz. Aynı zamanda tıpkı halk isyanında olduğu gibi halkın eylemlerinin en ön saflarında yer alarak açığa çıkan enerjiyi doğru politik kanallara akıtmak için mücadelemize devam ediyoruz.

Zafere kadar sınıf siyaseti, zafere kadar sürekli devrim!

15-16 Haziran olayları Türkiye'de işçi sınıfının en büyük eylemlerinden biri olarak tarihte yerini almıştır. Burjuva sınıfın temsilcisi olan devletin, çalışma yaşamını ve temel sendikalar mevzuatını düzenleyen 274 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasası ile 275 sayılı sendikalar yasasında değişiklik yapması olayların başlangıcını oluşturmuştu. İşçi sınıfının en temel hakkı olan sendikalaşma ve sendika değiştirme özgürlüğünü büyük ölçüde kısıtlayan bu tasarı, merkezi İstanbul olmak üzere, ülkenin birçok kentinde eylemlere vesile olmuştu. 1970'te yaşanan bu olay işçi sınıfının gücünü bir kez daha göstermiş ve tasarı anayasaya uygun olmadığı gerekçesiyle iptal edilmişti.

Yıl 2013'ün Mayıs ayına geldiğinde, 1970'deki 15-16 Haziran olaylarının ışığıyla, işçi sınıfının hareketini yükseltebileceğimiz tarihi bir olay daha yaşandı. Gezi Parkı olaylarıyla başlayan Halk isyanı. Ancak bu isyan, AKP hükümetinin politikalarına ve bireysel hayata ilişkin söylemlerine tepki boyutu dışına ne yazık ki pek çıkmadı. Halk isyanının işçi sınıfının örgütlü gücüyle birleştirilmesi için emek harcanması gerekirken isyan karşısında doğru politik tutum

alınmaması, ihanete kadar gidecek söylemlere ve hareketlere sebep oldu. 15-16 Haziran günlerinde Gezi Parkı'nın polis tarafından boşaltılması ardından grev kararı alan DİSK ve KESK'i ne yazık ki 1970'in ateşiyle sokaklarda göremedik.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen halk isyanının ileriye dönük çok değerli kazanımları oldu. Bu kazanımların en önemlisi kuşkusuz "Y kuşağı" olarak adlandırılan, 1980-1999 arasında doğmuş kişilerin önemli ölçüde politikleşmesiydi. Gezi ve sonrasında politize olan bu kuşak, liselerde, üniversitelerde isyan ateşini sürdürmeye devam ettiler. Ancak bu ateşin daha da büyüüp, yakıcı olması için, özgürlük, sokak gibi söylemlerin dışında, isyanın işçi sınıfıyla birleştirilmesi şart. Sınıf siyasetinden uzak bir öğrenci hareketi yerine, zaten çoğunluğu işçi sınıfına mensup ailelerin çocukları olan ve ileride de işçi olma olasılığı yüksek olan öğrencilerin sınıf siyaseti yapmaları bu düzenin devamını sağlayan güçler için en sarsıcı hatta en yıkıcı yoldur.

Biz Devrimci İşçi Partisi olarak, halk isyanı sırasında İstanbul Taksim Meydanı'nda

bulunan AKM'nin üstüne astığımız pankartta da belirttiğimiz gibi, "Sendikalar Göreve, Genel Greve" diyerek isyanı işçi sınıfıyla birleştirmeyi hedef alan bir yol izledik. Bugüne kadar bu bağlamda Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, alanlarda attığımız sloganlardan Greif direnişine, 1 Mayıs'ta işçi sınıfını alanlara davet etmekten Soma'da katledilen canlarımız için yaptığımız fakülte işgaline, forumlarda sürekli sınıf siyasetini vurgulamaktan ve farklılığımızı ortaya koymaktan hâlâ devam eden grev ve işgallerde işçi sınıfının yanında yer alarak onlara destek olmamıza kadar sı-

nıf siyasetinde aktif olarak görev aldık. Şu anda da "Taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro" kampanyamızla bulunduğumuz her yerde bildiri dağıtıyor, imza topluyor, afişleme çalışmaları yapıyoruz. Taşeronun bir kölelik düzeni olduğunu, ölüm getirdiğini ve taşerona karşı ne yapılması gerektiğini sınıfımızla paylaşıyoruz.

Bizler partimizle birlikte yeni 15 - 16 Haziran'lara hazırlanıyoruz! Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak sınıf siyasetinin ateşinin ne kadar güçlü, ne kadar yakıcı olduğunu farkındayız. Zafere kadar sınıf siyaseti, zafere kadar sürekli devrim!

B planı baskı, C planı cinayet!

Tayyip Erdoğan kana doymuyor. Hükümetin politikaları bu kez de Diyarbakır Lice'de (Licê) iki can aldı, bir kişiyi ağır yaralı bıraktı, birçok insanı da yaralı. "Kalekol" diye anılan, kale gücünde karakolların yapımının son hız devam etmesi ve diğer askeri hazırlıkları hükümetin "çözüm süreci" olarak sunduğu yaklaşımla çelişkili bulan kitlelerin protestosuna uzun namlulu silahlarla ateş açan asker böylece Lice'yi kana bulamış oldu. Buna karşı protestolar Türkiye çapında sürüyor.

Tayyip Erdoğan son günlerde Kürt hareketine tehditler savurup duruyor. Lice'deki yol kesme eylemleri Sözcü gazetesi gibi Kürt kanına susan ulusalci yayın organlarının tepkisini çekince bu konuda Erdoğan da "duyarlı" hale geldi. Ayrıca, Diyarbakır'da bazı ailelerin çocuklarının gerillaya katılmasına karşı eylem yapmasından yararlanarak Türk milliyetçilerine yaranmak amacıyla efelenmeyi marifet bildi. Bunların sonucunda BDP'yi ve HDP'yi tehdit ederek, "gerekirse B ve C planlarını" uygulayacaklarını ilan etti. Şimdi B planının baskı, C planının cinayet olduğu açığa çıkmış durumda!

Çocukları gerillaya katılan anneler meselesi utanılacak bir durumdur. Bu aileleri, Hizbullah ve onun bugünkü legal partisi HÜDA-PAR örgütüyor, kışkırtıyor, kullanıyor. Hizbullah nedir? 1990'lı yıllarda, bugün AKP'nin Ergenekon adıyla yargılandığı "derin devlet" ile işbirliği dolayısıyla Hizbulkontra olarak bilinen, insanları işkencelerle öldürdükten sonra taş yığınları altına gömen, Abdullah Öcalan'ın 1999'da CIA'dan devralınmasından sonra işi bittiği için 2000'de devletin önder kadrolarını te-

mizlediği, bir kısmını da içeri attığı bir katiller örgütü. Son yıllarda AKP ve cemaat, bunların hapisteki kadrolarını serbest bırakarak yurtdışına kaçmalarına olanak sağlamış, örgütün hortlmasına destek olmuştur. 30 Mart seçimlerinden önce Tayyip Erdoğan şahsen HÜDA-PAR'ın lideri ile görüşecek kadar bu partiyi desteklemekte, Kürt hareketine karşı kullanmaktadır. İşte Aydınlik'tan Sözcü'ye kadar "ulusalci"ların savunduğu anneler eylemi bu partinin bir operasyonudur!

Lice'ye gelince, yol kesmeyi askeri bir operasyon gibi sunmak toplumsal mücadele tarihinin gerçekleri karşısında tam bir yalancılıktır. Örneğin Arjantin'de 2001-2002'de yaşanan büyük ayaklanma sırasında öne çıkan işsizler hareketinin adı *Piqueteros* idi. Bu kelimenin kendisi işsizlerin yol kesme eylemlerini anlatmak için kullanılıyordu. Yani hareketin adı "yol kesenler" idi. Ama Arjantin polisi ya da askeri bu insanlara yol kestikleri gerekçesiyle "terörist" muamelesi yapmıyordu. Olağan göstericilere nasıl muamele ediyor, nasıl tepki veriyorsa onlara da o şekilde tepki veriyordu. Yol kesmek, dikkatsiz bir sürücünün bir mahalleden geçerken bir çocuğu ezmesi dolayısıyla infiale kapılan halkın tümüyle politika dışı nedenlerle yapabileceği bir eylemden, çalışma koşullarına isyan eden işçilerin fabrikanın önünde geçen otoyolu kesmesine kadar uzanan bir eylemler dizisinin ortak yöntemidir. Cevabı kurşun değildir, olamaz. Olursa buna cinayet denir!

Tayyip Erdoğan cinayet işlemeye ve işletmeye devam ediyor. Bütün bunlar için yargılanacaktır!

Levent Dölek

Moral bozmaya lüzum yok! İşçi sınıfına güvenin!

Gezi'nin yıldönümü, Gezi'nin bir tekrarı olamazdı elbette. Bunu dileyenler olsa da bekleyen pek yoktu. Ancak 31 Mayıs'ın sokak muharebelerinden, hükümet kuvvetlerinin galip çıktığı da bir gerçek. Bu yüzden Gezi'den beri sokaklarda olanlarda bir moral bozukluğu gözlemliyorum. Oysa böyle bir moral bozukluğuna hiç de lüzum yok. Hükümet sokaklarda on binlerce polis ve tonlarca kimyasal gazla hakimiyet sağlamış gözükebilir ama daha iki hafta önce "kudretli bir diktatör" olarak resmedilen Başbakan'ın markete sığınmak zorunda kaldığı, korumalarının makam aracının plakasını sökerek kendisini kaçırmaya çalıştığı olaylar yaşadık. Erdoğan, Gezi'nin yıldönümünde sokaklara hakim olduğunu zannetse de genel tablo AKP hükümeti için hiç de bir zafer tablosu değildir.

Bir sene önce Gezi parkında, ilk günlerde şiddetle saldıran AKP hükümeti nasıl bir güç gösterisi görüntüsünün arkasında kendi güçsüzlüğünü sergilemişse, bugün de durum farklı değildir. Geçtiğimiz yıl hükümetin zaafı, halkta biriken öfkeyle birleşmiş ve Gezi bir halk isyanına dönüşmüştü. Bu isyan ilk büyük atılımını elbette 31 Mayıs-15 Haziran arasında yapmıştı. Daha sonra Ağustos ayında tatile çıkan isyan Ankara Tuzluca'yı, ODTÜ ve Hatay'da yoğunlaşan bir sıcak sonbaharla geri döndü. Ancak sonbahardan kısa dönülürken halk isyanının ilk dalgası da sönümlenmeye başlamıştı. Daha sonra, 17 Aralık süreci ile iktidarın çürüklüğü bir devlet krizi ile karşımıza çıktı. Sokaklar bir kez daha hükümet istifası sloganlarıyla dolarsa da bu sefer isyan yerine sandığa bağlanan umutlar yeşeriyordu. Aslında yeşeren, bir umuttan çok halkın isyanını zehirleyen bir sarmaşıktı. 30 Mart'tan sonra ne 1 Mayıs ne de Gezi'nin yıldönümü sadece günleri geldiği için isyanı yeniden harlayacak bir sonuç veremedi, vermedi de... Sonra Soma oldu... AKP iktidarı bir kez daha kuvvetli bir şekilde sarsıldı. İşçi sınıfı ayağa kalkmadı, ama bir silkenir gibi oldu. Bu silkeniş bile AKP hükümetinin düşeyazmasına yetti. Ama yine işçi sınıfı halk isyanıyla buluşamadı. 31 Mayıs'a işçi sınıfından ciddi bir destek gelmedi. Hükümet de yıldönümü muharebesini kazanmış gözüktü.

Gezi ile başlayan halk isyanının bir senesinin öyküsü isyanla işçi sınıfının buluşamayışının ve AKP hükümetinin de bu vesileyle her seferinde aradan sıyrılışının hikâyesidir. Peki, bu buluşamama durumu bir doğa olayı mıdır? "Olmadı işte! İstedik ama olmayacağı varmış" mı diyeceğiz? Hayır, neden olması gerektiği kadar neden olmadığını da biliyoruz. Sebep, halk isyanını işçi sınıfıyla buluşturmakla görevli sosyalistlerin bu görevden yüz çevirmesidir. Bu kadar basit.

Bir sene öncesine dönüyorum. Gezi parkı merdivenlerindeyiz. Bir zafer havası hakim. Meşhur Gezi merdivenlerinde DİSK Genel Sekreteri ile karşılaşıyorum ve soruyorum: "Genel grevle ilgili ne düşünüyorsunuz?" Cevap: "Şu anda gündemimizde yok." Gezi'nin siyasi hedeflerine ulaşma-

sı için tek yol işçi sınıfının üretimden gelen gücünü yanına alması iken, bu eylem sendikalarımızın gündemine ancak Gezi boşaltıldıktan sonra protesto mahiyetinde gelecek ve yapılan göstermelik iş bırakma Gezi'nin cenaze törenine dönüşecekti. Türk-İş, AKP'nin kontrolüne girmişti, DİSK'in durumu da buydu. Peki, Türkiye'nin sosyalistleri ne yaptı? Ne yaptığını hatırlamak isteyen önce AKM'nin Gezi sürecinde tarihselleşen fotoğrafına baksın. Tek bir somut politik pankart var, o da Devrimci İşçi Partisi'nin "Sendikalar görevle genel greve!" pankartı. Diğer pankartlara bakın görürsünüz. Neyi mi? Solun ve sosyalistlerin yaptığının Gezi'de bir araya gelen kimliklerin yanına kendi kimliğini koymaktan ibaret olduğunu... Yani kadınların, gençlerin, eşcinsellerin, ulusalcıların, çevrecilerin, Kürtlerin yanında sosyalistler de vardı. Ama bu isyanı işçi sınıfıyla buluşturabilecek yegâne tarihsel siyasal güç oldukları halde DİP dışında neredeyse hiçbir sosyalist hareket sınıf politikası yapmak için kılını kıpırdatmadı.

Daha Gezi forumlarından başlayarak, sonra mahalle forumlarında giderek her yerde solcular ve sosyalistler isyanı nasıl büyüteceklerini değil yerel seçimlerde ne yapacaklarını tartışmaya başladılar.

Bu tartışmalar, AKP'yi sandıkta getirmek gibi parlamentarist bir yaklaşımın izinde CHP'nin solunda birlikte davranma arayışına dönüştü. Oysa DİP "biz yüzde 99'uz" diyerek AKP'nin halk isyanını yüzde 50'ye sıkıştırmasına karşı AKP tabanını da kazanmaya yönelik bir sınıf hattı öneriyordu. CHP'nin soluna endekslendi arayışlar, 17 Aralık'ta birlikte bir anda solun bir kısmını CHP aracılığıyla cemaatin yanına savurdu. Biz Taksim barikatlarında "hepsi gitsin!" diyorduk. "İsyanımız sandıklarından büyüktür" diye ısrar ediyorduk. Gezi'den sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diyenler kendilerini hırsıza karşı hırsızın CHP'lisine oy çağırırken buldular.

İsyanla başlayan tüm seneyi Ağustos böceği misali CHP'nin gölgesinde saz çalarak geçirenler, devrimci politikayı bırakıp ruh çağırmaya başlayanlar, Gezi'nin yıldönümünde çağırıldıkları ruh gelmeyince tabii ki moral bozukluğu içine düşebilirler. Biz, Devrimci İşçi Partisi olarak belki sürecin yönünü değiştirecek bir güç sergileyemedik. Uyarılarımızın ve eleştirilerimizin haklı çıkmış olması da bizi tatmin etmiyor, etmez de... Çünkü biz haklı olmak için değil, sınıf düşmanını yenmek için savaşıyoruz. Ama şunu söyleyebilirim ki tüm seneyi Ağustos böcekleri gibi geçirmedik. Sadece gençlik içinde mütevazı güçlerimizi geliştirmekle yetinmedik, esas görevimizi savaştığımız sınırlı enerjimizi sınıf faaliyetine yönlendirip partimizin sınıf bağlarını hiç olmadığı kadar kuvvetlendirdik. O yüzden moralimiz bozulmuyor. İşçi sınıfına güveniyoruz. İşçi sınıfının yumruğu indiğinde "hepsinin gideceğini" biliyoruz. Doğru yolda ilerliyoruz.

Avrupa, Hindistan, Ukrayna, Mısır

Dünyada gericilik yükseliyor

25-28 Mayıs arasında dünyanın üç ayrı yöresinde (Avrupa Birliği, Ukrayna, Mısır) çok önemli seçimler yapıldı, bir ülkede de (Hindistan) tam o sıralarda uzun süren seçimlerin sonucu ilan edildi. Dört seçimde de baskın sonuç gericiliğin, hatta faşizmin kuvvetli bir atak yapmasıydı. Avrupa Birliği'nde faşizm uzun zamandır görülmediği kadar güçlendi. Ukrayna'da faşist hareketlerin de içinde koalisyon ortağı olarak yer aldığı bir yönetim kendini meşrulaştırmak amacıyla başkanlık seçimi düzenledi, bir kapitalist para babası seçimi kazandı. Mısır'da Mübarek'i üç yıl önce devirmiş olan devrim eski rejimin temsilcilerine ("fülü") yenildi, Genelkurmay Başkanı El Sisi başkan seçildi. Bu arada dünyanın ikinci en büyük ülkesi Hindistan'da geçmişte bir Müslüman katliamından sorumlu olduğunu cümle âlemin bildiği milliyetçi bir Hindu köktendincisi Narendra Modi seçimleri açık ara kazandı. Büyük Depresyon, büyük tehlikeler yaratarak derinleşiyor. 2011'de büyük bir atak yapan Akdeniz devrimine faşizm ve gericilik cevap veriyor.

Faşizm Avrupa'da çirkin başını kaldırdı!

"Demokrasi ve sosyal devletin cenneti" diye övüle övüle bitirilemeyen Avrupa, Devrimci İşçi Partisi'nin yıllardır uyardığı gibi, faşizmin cenneti haline geliyor! 25 Mayıs'ta yapılan Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerinde faşist ya da ırkçı partiler ikisi AB'nin belirleyici ülkeleri olan üç ülkede (Fransa, Britanya, Danimarka) birinci geldiler. Başka bazı ülkelerde oylarını arttırdılar (Yunanistan, İsveç, Avusturya) veya durumlarını sağlamlaştırdılar (Macaristan, Bulgaristan) ya da varlıklarını korudular (Hollanda, Finlandiya). Faşizmden o kadar çekmiş olan Almanya'da bile açıkça Nazizmin devamı olmayı hedefleyen bir parti (NPD) ilk kez AP'ye bir temsilci yollamayı başardı!

Özellikle Fransa'da Marine Le Pen adındaki kadın liderin yönettiği Front National (FN-Ulusal Cephe) adını taşıyan partinin başarısı, bu ülkenin ve bütün Avrupa'nın siyasi çerçevesini değiştirebilecek kadar önemli. Fransa açısından bakıldığında, mer-

kez sağ (UMP) ve merkez sol (PS, yani halen iktidarda olan sözde Sosyalist Parti) dışında, onların her ikisine de meydan okuyan ve Fransız siyasi yelpazesini altüst eden yeni bir gücün yükselişine tanık oluyoruz. FN, ırkçı, göçmen düşmanı bir parti. Kapitalizmin yarattığı bütün sorunları (işsizlik, yoksulluk, harap mahalleler, güvensizlik vb.) göçmenlerin varlığına bağlayan, Fransız

asıllı yoksulları, çoğunluğu eski Fransız sömürgelerinden gelmiş öteki yoksullara karşı kışkırtarak güçlenen bir parti.

Ama son dönemdeki esas büyük atığı başka bir zeminde gerçekleştiriyor. Dünya ekonomik krizinin zayıf halkası olan Avrupa kıtasında yaşanan sorunlar bağlamında, Avrupa Birliği'nin işçi ve emekçileri yoksullaştırıcı politikalar gütmesi karşısında Marine Le Pen AB karşıtı bir söyleme başvuruyor. Uluslararası şirketlere ve bankalara verip veriyor. İktidardaki sözde sosyalistlerin piyasacı politikalar yürütmesine karşılık, ekonomik programını yoksulların, işsizlerin, güvencesizlerin sorunlarına çözüm arayışı üzerine yerleştiriyor. Yani bir bakıma, anti-kapitalist bir söylemle güçleniyor. Faşizmin tarihi demagojisi burada da rol oynuyor. Ama yeni olan şu: 1920'li ve 30'lu yıllarda, yanlış politikalar izleseler de sol partiler vardı, ekonomik programları da

oldu. Şimdi büyük sol partiler, şu ya da bu ölçüde AB'ye ve liberalizme boyun eğmiş durumdadır. Bu yüzden FN gücünün bir bölümünü işçi sınıfından alıyor. Bu büyük bir tehlike.

Avrupa açısından bakıldığında ise Fransa bu birliğin Almanya ile birlikte iki sürükleyici ülkesinden biri. Almanya, özellikle kriz içindeki güney Avrupa ülkeleri (Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya) halkları nezdinde, onlara kemer sıkıran, hükümet kurdurup hükümet dağıtan esas güç olarak görüldüğü

için büyük tepki yaratmış durumda. Fransa da AB karşıtı politikalara dönerse, AB'nin geleceği iyice çıkmaza girer. Ayrıca, Fransa modern tarih boyunca siyasi hareketler açısından bütün Avrupa'da yön belirleyici bir ülke olmuştur. Dolayısıyla, Marine Le Pen'in partisinin yaptığı bu sıçrama bütün Avrupa'da faşizmin ve AB düşmanlığının gelişmesi yönünde önemli bir etki yaratacaktır. İşçi hareketi ve sosyalist hareket, başka bir döneme girmiş olduğumuzu artık fark etmelidir.

Faşizm mi, aşırı sağ mı?

Burjuva medyası Avrupa'daki faşizm tehlikesini gizlemek istediği için şimdi güçlenmekte olan siyasi akımlara "aşırı sağ" adını taktı. Oysa bu partilere aşırı ya da değil, sağ demek yetmez. Birincisi, bunlar açıkça ırkçı partiler. Burjuva demokrasisinin yasalar önünde eşitlik çerçevesine sığmıyorlar. Göçmen topluluklarına şiddet uygulama da dâhil çeşitli yöntemlerle saldırıyorlar. İkincisi, farklı derece ve biçimlerde olsa da faşizmin ve Nazizmin tarihine sahip çıkıyorlar. Bazıları, mesela Yunanistan'da Altın Şafak ve Macaristan'da Jobbik, açık açık Nazi sembollerini kullanıyor. Fransa'daki parti bu kadar açık yapmıyor, ama şimdiki liderin babası olan tarihi lideri, vaktiyle Hitler'in gaz odalarını "tarihte bir ayrıntı" diyerek bir bakıma savunmuştu. Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, bunların

bazılarının yarı-askeri (paramiliter) vurucu güçleri var. Özellikle Yunanistan ve Macaristan'daki partiler bu bakımdan da öncü rol oynuyor. Bu bakımdan, diyelim Fransa'da FN ya da Danimarka'da Halk Partisi farklı. Onlar daha yumuşak, daha "saygıdeğer" bir imaj yaratmaya çalışıyor. Ama sorun şu ki, bunların da kısa süre içinde asıl yüzlerini ortaya çıkarmayacağını kimse garanti edemez. Bu yüzden biz bunlara faşizme kolayca açılacakları için "ön-faşist" ya da "proto-faşist" nitelemesiyle yaklaşıyoruz. Ama günlük dilde bunlara faşist demekten kaçınmak, aşırı bir titizlik görünümü altında faşizm tehlikesini gizlemek demek. Burjuva medyasının "aşırı sağ" nitelemesinin amacı tam da bu.

Ukrayna'da kapitalist başkan

Maydan hareketinin önderlerinden, "çikolata kralı" diye bilinen büyük kapitalist, eski Sovyet coğrafyasında kullanılan terimle Ukrayna'nın en zengin birkaç "oligark"ından biri olan Petro Poroshenko, 25 Mayıs'ta düzenlenen sözde seçimle daha ilk turdan mutlak çoğunluğu elde ederek başkan seçildi. Poroshenko'nun ilk "ic-

raatı", Ukrayna'nın doğusunda kendilerini Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri olarak ilan etmiş bulunan özerk bölgelere askeri saldırı başlatmak oldu. Bu bir intikam operasyonu olarak görülebilir, çünkü bu yörelerde Ukrayna halkı seçime en ufak bir ilgi göstermedi. Ayrıca, ülkenin en zengin adamı olan bir başka kapitalist Rinat Akhmetov'un manevrası da boşa çıktı. Akhmetov, kendi çelik fabrikasında çalışan işçileri milisler olarak örgütleyip, başkent Kiev'de kurulmuş olan liberal-faşist kırması yeni hükümetten "federalistler" adı altında özerklik arayışı içinde olan güçlere karşı seferber etme girişiminde bulundu, ama bu girişim tam bir fiyasko ile sonuçlandı. Akhmetov'un fabrikasının müdürünün dü-

zenlediği toplantıya binlerce işçiden çok küçük bir yüzde katıldı. Onlar da o kadar kayıtsız görünüyordu ki, müdür işin siyasi yanına değinmeye bile cesaret edemedi. Kısacası, Ukrayna burjuvazisinin ("oligarklar") "federalist" harekete karşı kullanmaya çalıştığı bütün yöntemler halkın direnişine çarparak tuzla buz oluyor.

ABD ve AB emperyalizmleri Donetsk'te, Luhansk'ta ve ülkenin doğusundaki diğer yörelerde var olan hareketlerin "Rusya'nın oyunu" olduğunda ısrarcı. Oysa Putin Nisan ayında Cenevre'de emperyalistlerle vardığı anlaşma ile Ukrayna'daki milislerin silahsızlandırılması talebine imza attı; Mayıs sonuna doğru, seçimlerden hemen önce Rus askerini daha önce konuşlandırmış olduğu sınır bölgelerinden çekti; seçimden sonra da Poroshenko ile iyi ilişkiler kurabileceğini açıkladı. Bütün bunlar, Kiev'e isyan hare-

ketinin esas olarak Ukrayna halkının eseri olduğunu tekrar gösteriyor.

Devrimci İşçi Partisi'nin de aralarında bulunduğu, Rusya ve Ukrayna'dan güçleri de içeren bir dizi parti, hareket ve militan, imzaladıkları ortak bildiriye, 25 Mayıs sahte seçimlerinin boykot edilmesi çağrısını yaptı. Doğu Ukrayna halkının da benzer bir tavır almış olması, bu yaklaşımın nasıl ülkede yaşanan trajedinin nabzını tutmuş olduğunu ortaya koyuyor.

Avrupa Parlamentosu seçimlerinde faşist hareketlerin yaptığı atak, Ukrayna'da faşistlerin güçlenmesinin yalıtılmış bir olgu olmak bir yana, genel bir eğilimin ifadesi olduğunu ve bu yüzden de bu hareketlerle daha da ciddi şekilde savaşmak gerektiğini ortaya koymuştur.

Mısır'da devrimci parti yokluğu devrimi yenilgiye sürükledi

25 Mayıs dolayında seçim yapan ülkelerden biri de Mısır'dı. 2011'de başlayan Arap devriminin en sarsıcı örneğini oluşturan bu ülkede, genelkurmay başkanlığından gelen Abdülfettah El Sisi, oyların çok büyük çoğunluğunu alarak başkan seçildi. Böylece, Mısır devriminde bir dönem kapanmış oldu.

Hatırlanacağı gibi, Sisi 30 Haziran 2013'te Müslüman Kardeşler (İhvan) hareketine mensup başkan Muhammed Mursi'ye karşı on milyonlarca insanın sokağa çıkması sırasında iki kampın birbirleriyle yenilememesi sayesinde iktidara yükselmiş, Bonapartist olarak nitelenebilecek olan bir darbeci idi. Sisi, şimdi bu seçimle birlikte bir bakıma eski rejimin kalıntılarının (bunlar Mısır devriminde "fülül" olarak anılır) zaferini simgeliyor.

Sisi'nin karşısında tek rakip Mısır Halk Cereyanı lideri ve daha geniş bir cephe olan Ulusal Selamet Cephesi adayı, sol Nasırcı Hamdin Sabbahi idi. Resmi sonuçlara göre oyların yüzde 96'sını Sisi, yüzde 4'ünü ise Sabbahi aldı. Bu, beklenen bir şeydi. Beklenmeyen, katılımın yüzde 47,5 olması idi. Seçim önce 26-27 Mayıs olarak ilan edilmişti. Tatil ilan edilen 27 Mayıs'ta oy ver-

me saati sonradan 22:00'ye kadar uzatıldı. Ardından 28 Mayıs'ta da oy kullanılacağı açıklandı! Bütün bunların seçime katılımın çok düşük olmasının işareti olduğu açık. Ama sonuçta seçmenin yarısının oy kullandığı, Sisi'nin 24 milyona yakın oy aldığı iddia edildi. Oysa Mursi, ikinci turda iki aday yarışırken, "fülül" temsilcisi rakibi karşısında 13 milyon oy alabilmişti.

Sisi'nin karşısındaki Sabbahi, devrimci Marksistler açısından artık hiç makbul biri değildir. Sabbahi, Mursi'nin seçildiği 2012 seçiminde ilk turda ilk iki adaya oldukça yakın bir oyla üçüncü geldiği için büyük prestij kazanmış, bu sayede Ulusal Selamet Cephesi'ni kurmuştu. Devrimin neredeyse bütün güçlerini bağrında toplayan bu cephe, burjuvazinin partilerine kopmaz biçimde bağlanınca, küçük burjuva Sabbahi burjuvazinin, devrimci sol ise küçük burjuvazinin kuyruğuna yapışmış oluyordu. Sabbahi'nin bu stratejisini sorgulamayan sol, tarihte ilk kez 30 milyon insanın sokağa çıktığı bir dönemde iktidarı altın tepsi içinde karşı devrimci Bonapart'a teslim etmiş oldu! Mısır devriminin bugün kendini içinde bulduğu yenilgi, bu yüzden doğrudan doğruya devrimci bir proletarya

partisinin yokluğunun ürünüdür.

Sisi'nin Mısır'ın berbat ekonomik durumunu kontrol altına almasını beklemek hayal olur. Bu demektir ki, Mısır'ın yeni firavunu işçi sınıfı ve emekçilerle karşı karşıya gelecektir. Mısır devriminin yeniden ayağa kalkması muhtemelen çok daha sınıfsal bir çizgide olacaktır.

1,2 milyar nüfuslu ülkeye faşizan yönetim

Hoş gelmedin Dünya Kupası

Brezilya Haziran ayı boyunca futbol Dünya Kupası'na ev sahipliği yapacak. Ama durum tuhaf: gerçek ev sahibi, yani Brezilya halkı kupaya "hoş gelmedin!" diyor! Üstelik, futbolun sihirbazlarını yetiştirmekle ünlenmiş bir ulusun insanları böyle diyor. Neden?

Hatırlanacaktır, geçen yıl Haziran ayında, tam da Gezi ile başlayan halk isyanının orta yerinde Brezilya halkı da ayağa kalkmış, Türkiye'deki eylemlere selam yollamış, 600 şehre yayılan protestolarla ülkeyi sarsmıştı. Eylemler, bazı kentlerde otobüs biletlerinin fiyatlarının iki katına çıkartılmasına karşı mücadele tarafından tetiklenmişti (sonunda bütün belediyeler bilet fiyatlarını düşürmek zorunda kalacaktı.) Bu sadece başlangıç noktası idi. Halk, 2002'den beri sözde sol PT'nin (İşçi Partisi-Partido dos Trabalhadores) iktidarda olmasına rağmen ekonomik koşullarının çok kötü olmasına karşı girişmişti isyana.

Ekonomik şikâyetlerin başında ise 2014'te futbol Dünya Kupası'nın, 2016'da ise yaz olimpiyatlarının Brezilya'da yapılacak olması geliyordu. Bu iki büyük or-

ganizasyona ev sahipliği yapabilmek için Brezilya muazzam bir miktar kaynağı bu iki spor etkinliğine hizmet amacıyla yatırmak zorunda kalıyordu. İşte halk bu yüzden Haziran ayı içinde başlayacak olan Dünya Kupası sırasında büyük protestolara hazırlanıyor.

Bu mücadelede MTST olarak bilinen

Evsiz Barksız Emekçiler Hareketi başı çekiyor. İlk eylem 8 Mayıs'ta yapıldı. O zamandan beri sayısız kentte eylemler devam ediyor. 4 Haziran'da Ituequerão'da statın önünde 25 bin kişi gösteri yaptı. Bütün bunlar karşısında, hükümet de "Dünya Kupası'nın güvenliği" mazereti ardına sığınarak 180 bin polis seferber etmeye hazırlanıyor. İnsansız Hava Araçları kullanılacak. Askeri Polis adını taşıyan güvenlik kuvveti (kabaca bizim jandarmaya tekabül ediyor) hazır tutuluyor. Ordu birlikleri de eğitiliyor. İçişleri Bakanı FBI ile dahi işbirliği yapılmakta olduğunu açıklıyor.

Hükümet korku içinde. Başkan Dilma Roussef açılış töreninde bulunarak konuşma yapmaktan kitleleri kışkırtır diye vazgeçti. Roussef'in bütün umudu, yoksul kitlelerin futbol delisi olduğu bu ülkede Brezilya takımının şampiyon olmasında. O zaman Kasım'da yapılacak seçimlerde ikinci defa seçilme şansını elde edecek. Yani ya Brezilya şampiyon olur, ya isyan çıkar!

815 milyon seçmene sahip, bir milyona yakın seçim sandığının kurulduğu Hindistan'da, Nisan ayı boyunca yaklaşık bir ay süren bir seçimin sonucunda Narendra Modi'nin önderliğindeki Bharatiya Janata Party (BJP) seçimi kazandı. Komünist adını taşıyan iki ayrı reformist işçi partisinin desteğini de alarak Hindistan'ı yönetmekte olan, modern Hindistan'ın kurucusu Kongre Partisi ise ağır bir yenilgi aldı.

BJP'nin zaferi yalnızca bir iktidar değişikliği ile sınırlı tutulacak kadar basit bir şey değil. Modi, fanatik bir Hindu köktendincisi ve milliyetçisi. Hindistan'ın en büyük azınlığı olan Müslümanlara karşı işlenmiş cinayetlerde payı var. Ayodhya adını taşıyan kutsal mekâna 1990'da düzenlediği yürüyüş sonucunda çıkan Hindu-Müslüman çatışmalarında yaklaşık 2.000 kişi hayatını yitirmiş. 2002'de ise Hindular Gujarat eyaletinde en az 1.000 Müslüman'ı katlederken Modi o eyaletin başbakanı. Bu kıyımı hoşgördüğü, hatta planladığı iddia ediliyor.

Hindistan'ın 2000'li yıllarda yakaladığı hızlı büyüme temposundan sonra, son yıllarda dünya ekonomik krizinin etkisiyle yeniden zayıf bir ekonomik performansa dönüşü, yüz milyonlarca yoksulun sokaklarda yaşadığı, eşitsizliğin görülmemiş düzeylerde olduğu bu ülkede gerilimleri had safhaya çıkartmış durumda. Modi gibi faşizan ve şoven bir politikacının kirli elleriyle iktidara gelmesi, dünyanın ikinci büyük ülkesinde çok ağır sonuçlara yol açabilir.

Taşeron karşı mücadeele çağrısı

Taşeron sistemi, işçi sınıfının birliğini ve mücadele birikimini tam ortadan ikiye bölüyor. Şimdi, AKP hükümeti, Koç ve diğer patronlarla birlikte al gülüm ver gülüm, bu köleci sistemi yaygınlaştırmaya çalışıyor. TÜSİAD, MÜSİAD, TUSKON, tüm patron örgütleri, Erdoğan ve bakanlarının arkasına dizilmiş durumda. Soma'da yaşanan işçi vahşeti ise milyonlarca emekçinin zihninde bir ışık yaktı. Madenlerden limanlara, tersanelere, fabrikalara, şantiyelere, daha küçük ölçekli işyerlerine, atölyelere ve hatta plazalara değin, her yerde "Taşeron yasaklansın" sloganını haykırmamız gerekiyor. Türkiye işçi sınıfı, bu gerici saldırıyı bir an önce birleşik bir mücadeleye geri püskürtmeli.

DİP, örgütlü bulunduğu tüm yerelerde, taşeron karşı mücadele çağrısı yapıyor. Taşeron sisteminin, sadece taşeron işçileri değil, bir nebze güvenceye sahip kadrolu işçileri de etkilediğini anlatıyor. Bursa, Antalya, Manisa, Çorlu, İstanbul, Ankara ve İzmir'de "taşeron yasaklansın, herkese güvenceli kadro" talebiyle faaliyetlerine devam ediyor. Bildiri, broşür ve afişlerle emekçilere ulaşıyor. Haziran ayı içerisinde başta İstanbul, Bursa ve Çorlu olmaz üzere örgütlü olduğu tüm illerde taşeron karşı mücadele toplantıları ve etkinlikleri düzenleniyor.

Taşeron karşı mücadeleyi tüm işyerlerine taşımak için

Taşeron başka isimler altında önümüze geliyor. Plaza emekçisinden sanayi işçisine emekçi yığınlarında büyük bir huzursuzluk herkesin gözüne çarpıyor. Bir daha So-

ma'ların olmaması, işçi ölümlerinin yaşanmaması için herkese büyük görev düşüyor.

Taşeronun yasaklanması mücadelesi, fabrikalara, limanlara, otellere, atölyelere, plazalara kısacası kitlesel üretimin ve hizmetin yapıldığı tüm işyerlerine taşındığı ölçüde başarıya ulaşacaktır. Sendikalar, işçi dernekleri, meslek odaları, emekten yana tüm örgütler, taşeron karşı mücadele bayraklarını açmalıdırlar.

"Taşeron yasaklansın"ın anlamı

İşçi düşmanı AKP hükümeti, beş ben-zemez maddelerin bir araya toplandığı tor-ba yasalardan birisini daha meclise sundu. Yasa, hiç de anlatıldığı gibi "taşeron işçiye müjde" değil. İşçi sınıfına yöneltilen pervasız saldırılara karşı ortaya çıkan mücadele birikiminin talebi, taşeronu tümünden yok edecek bir mücadele olmalıdır. İşçi sınıfı, kazanımları üzerinden alan yaratır. Siya-

sallaşmış bir işçi sınıfı hareketi, kendi açtığı alanları genişletebilir. İşçi sınıfı bir kere zafere ulaştı mı, kazanım sağladı mı gerisini getirecektir.

O halde, önümüzde duran görev çok açıktır. Taşeronun yasaklanması sadece ekonomik bir mücadele değildir. Taşeronu yaratan kapitalist düzeni ve onun önde gelen siyasal temsilcisi AKP'yi hedeflemeliyiz. İş güvencesini savunurken, başta ölüm kusan madenler olmak üzere işçi denetiminde kamulaştırılmayı savunmalıyız. Bu da yetmez! İşçi sınıfı yumruğunu son kavga için vurmalıdır. AKP'sinden CHP'sine tüm düzen partileri taşeronu kurallandırdı. Çalışma yaşamının olağan bir sonucu olarak bizlere sundular.

Onlardan bize bir hayır gelmez. Kendi geleceğimizi ellerimize almak için patronların iktidarı yerine işçi sınıfının bütün ezilenlerle birlikte kuracağı yeni bir iktidar için mücadele etmeliyiz.

DİP, bu siyasi hatla taşeronun yasaklanmasını savunmaktadır. Verdiğimiz mücadele, anlattığımız kavga baştan aşağı siyasi bir mücadele programının halkasıdır. AKP bizi savaşa davet etmiştir. Davetleri kabulümüzdür.

Taşeron işçi de örgütlenir:

Düzce PTT'den mücadele ve örgütlenme deneyimleri

Bir kamu hizmeti olarak kurulduğu ilk dönemlerde PTT'deki çalışma biçimi hep kadrolu, güvenceli olmuştur. PTT'ye taşeron çalışma sistemi 2000'li yıllarda girmeye başlamıştır. Ancak taşeron çalışma sistemi tüm diğer kamu hizmetlerinde olduğu gibi PTT'de de yasal bir nitelik taşımıyordu. Devlet açıkça kendi koyduğu yasaları ihlal ediyordu. 29.04.2009 tarihinde Posta Kanununun 10. maddesine eklenen "PTT İdaresi postaların ayırım ve dağıtım işlerini ihale yoluyla üçüncü şahıslara gördürebilir." ifadesi ile PTT'de taşeron çalışma sistemi yasal hale getirildi. Bu tarihten itibaren PTT'de taşeron çalışma biçimi neredeyse en yaygın çalışma biçimi haline geldi.

Düzce PTT'de ise ilk taşeron işçiler 2010 yılının Ocak ayında işe başladı. Bu tarihten önce kargo bölümünde taşeron işçiler vardı ve ama sayıları oldukça azdı. Bizlerin işe başlaması ile Düzce PTT'de de diğer PTT'lerde olduğu gibi taşeron işçi sayısı neredeyse kadrolulara geçti.

Bizler daha işe başladığımız ilk andan itibaren taşeron çalışma sisteminin ne kadar büyük bir sömürü çarkı olduğunu anladık. Angarya, tehdit, hakaret ve baskının en alanını daha çalışmaya başladığımız ilk andan itibaren yaşamaya başladık. Müdürlükten kadrolu memuruna kadar herkes üzerimize geliyordu. Elbise istihkakımızı alamıyorduk. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi kuş kadar olan maaşımızı da zamanında ve eksiksiz olarak alamıyorduk. Ne zaman bu sorunlarımızı dile getirmek istesek, haklarımızı talep etsek bir muhatap bulamıyorduk. Taşeron işçilerin kontrolünden sorumlu olan PTT idaresi topu-

taşeron patronuna, taşeron patronu ise PTT idaresine atıyordu. Bu durum iki yıl kadar böyle sürüp gitti. 2012 yılının Aralık ayında ise sabrımızı taşıran bir gelişme yaşandı. Maaşlarımızın zamanında yatmaması bardağı taşıran son damla oldu. İşte bu süreçte sendikalaşma fikri kafamızda oturmaya başladı.

2012 yılı Aralık ayında, o güne kadar bize hep kötü olarak gösterilen KESK üyelerinden yardım istedik. Onların öncülüğünde bir basın açıklaması yaptık ve 4857 sayılı İş Kanununun 34. maddesine dayanarak iş bırakma eylemi yaptık.

Grev niteliği taşımayan bir grev yapıyoruz aslında. İşe gidiyor ancak mektupları dağıtmıyorduk. Kısa bir süre sonra eylemimiz genel müdürlüğe kadar yansıdı. Vaktinde ulaşmayan mektupların sahipleri sürekli şikâyet çağrılarını yapıyordu. Bir süre sonra idare bizle görüştü ve neredeyse işe başlamamız için yalvarmaya başladılar. Biz ısrarla maaşlarımızı istedik. Bize birçok söz verildi ve bir süre sonra eylemi bitirdik. Gerçi verdikleri hiçbir sözü yerine getirmediler ve alacaklarımızı mahkeme yoluyla aldık ama yine de idarenin bizi muhatap almasını sağladığımız için bizim için olumlu bir eylemdi. Bu eylemle birlikte sendikaya üye olma fikri gitgide somut bir hal aldı.

Kısa bir süre sonra KESK üyesi memur arkadaşların yardımıyla DİSK'e bağlı Nakliyat-İş yetkilileriyle görüşmeye başladık ve 2012 yılından itibaren Nakliyat-İş sendikasına üye olduk. Eğer yanılmıyorsam kendi iş kolumuzda sendikaya üye olan ilk taşeron işçi grubu bizdik. Bu andan itibaren sendika-

mız diğer PTT'lerdeki taşeron işçileri örgütlemeye hız verdi.

Sendika üyeliği, haklarımızı alma, başımıza gelen hak gasplarının hesabını sorma açısından bize büyük bir güç verdi. Ancak sorunlarımız bir türlü sona ermedi. Zira taşeron çalışma sisteminde sendikalı da olsanız size huzur yok.

Bizim birliğimizi bozmak isteyen PTT yönetimi kargo bölümünün taşeronluğunu 3 yıllığına farklı bir firmaya verdi. Bizim aramızdan 4 işçiyi de kargo bölümüne atadı. Ancak kısa bir süre sonra bu firma ile sözleşme feshedildi ve bu 4 arkadaşımız işten atıldı. Bu arkadaşlarımız bizim de desteğimizle PTT önünde direnişe başladı. İdare önce işçileri geri almak istemedi ve direnişteki işçilerin işlerini bize yaptırmak istedi. Ancak bizler direnişçi arkadaşlarımızın kargolarını dağıtmayı reddettik. İdare direnişimize 18 gün dayanabildi. Kurum müfettişlerinin denetlemeye geleceği de duyulunca atılan işçilerden önce iki arkadaşımızı sonra da bir arkadaşımızı işe geri aldılar. Diğer arkadaşımız ise başka bir işe girdi. Gelen müfettişle yaptığımız görüşmeler neticesinde olumlu bir kazanım da elde ettik. İşçilerin çok çalıştırıldığını, daha fazla kadro açılmasını talep ettik ve bu talebimiz yerine getirildi. Kısa bir süre sonra mevcut çalışanların iki katı kadar işçi alındı ve çalışma yükümüz oldukça azaldı.

Sendikaya üye olduktan sonra hem kendi yaşadığımız sorunlara hem de işçi sınıfının genel sorunlarına daha duyarlı hale geldik. PTT'nin AŞ olma sürecinde eylemler yaptık. Daha önce hiç 1 Mayıs'lara katılmamışken 1 Mayıs'lara katılmaya başladık. En küçük

bir sorunumuzda sendika önlüklerimizi giyip basın açıklaması yapar olduk. Diğer fabrikalardaki işçi direnişlerine, sendikalaşma çalışmalarına duyarlı hale geldik ve destek vermeye başladık. Düzce'de taşeron işçilerin sorunları ile ilgili bir panel yaptık.

Sendikaya üye olduğumuzdan beri sorunlarımız nispeten azaldı. İşyerine yeni işçiler alınması ile birlikte ise maalesef işçiler arasındaki birlik zayıflamaya başladı. Yeni işe giren arkadaşlar ise bizim geçtiğimiz mücadele süreçlerinden geçemedikleri için birlikte hareket etmeye bir türlü yanaşmıyorlardı. Tam bu esnada, Türk-İş'e bağlı Haber-İş ve Hak-İş, işçi arkadaşlarımızı kendi sendikalarına üye yapmaya başladılar. Çok tutmasa da birkaç arkadaşımız bu sendikalara üye oldu ve işçiler arasında gereksiz bir sendika tartışması ortaya çıktı. Diğer yandan da yandaş medyanın arada sırada verdiği "taşeron işçilere müjde" başlıklı haberlerle uğraşıyoruz. Hükümetin zaman zaman oy kaygısıyla yaptığı vaatler işçi arkadaşlarımız arasında gereksiz bir umut yaratıyor.

Bizler Düzce PTT'de çalışan taşeron işçiler olarak bu sömürü sistemine karşı iyi bir mücadele verdiğimiz kanaatindeyiz. Ama verdiğimiz mücadelenin tek başına hiçbir sorunumuzu çözmeyeceğinin de farkındayız. Zira yaşadığımız tüm sorunlar tüm işçi sınıfının ortak sorunlarıdır. Bizler biliyoruz ki taşeron işçiler için tek çözüm, tüm işçilerin birleşik bir mücadeleye hattı örebilmesi ile olacaktır. Ancak bunu başarabilirsek gelecek günler bizim için umut dolu güzel günler olacaktır.

Düzce PTT'den Bir Taşeron İşçi